

Letnik LVII
April 1940
Štev. 4

Vsebinska 4. št.: Naslovna slika: Kapucinski samostan - Krško. — Pismo 97. — Božji dnevi 98. — Krščanska družina 100. — Slava Bogu in mir ljudem 102. — Najlepši ideal zemskega življenja 104. — Cudež sv. Antona 105. — Sveti Fidel Sigmarinški 106. — Franciški apostolat 107. — Ob smrti očeta Molitvene osmine 109. — Kako se gibljejo tretjeredne skupščine 111. — Prvo slovensko tretjeredno romanje v Rim, Asiz in v Padovo 113. — Priljubljeno binkoštno romanje 114. — S. Marija Celina od Darovanja 115. — Franciškova mladina 117. — Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte 119. — Naše sestre Marijine misijonarke 120. — Kitajski misijonar se oglašča 121. — Razgled po svetu 122. — In naj molijo za mrtve 124. — Pax et bonum 127.

Celoletna naročnina »Cvetja« za leto 1940

Za Jugoslavijo 15 din; za Italijo 10 lir; Za Nemčijo 1.50 m.; za Ameriko 1 dol.; za druge države protivrednost 24 din. — Posamezna številka 2 din. — Izhaja mesečno. Z dovoljenjem cerkvenih in redovnih oblasti izdaja Franc. prov. sv. Križa. — Zastopnik p. Teodor Tavčar, O. F. M. prov. prokurator. — Urednik p. Odilo Hajnšek, O. F. M. Uredništvo in Upravništvo »Cvetja« Ljubljana, Franciški samostan. Številka ček. računa za Jugoslavijo: 11.495.

Natisnila franciški tiskarna, Rocno, p. št. Vid nad Ljubljano (P. B. Markelj).

Rimsko serafinski koledar za leto 1940

A p r i l

1 P		Od Oznanjenja Marijinega.	16 T	PO.	Slovesen spom. s. Franciška
2 T	PO.	Od S. Jožefa žen. M. D.	17 S		Osmina varstva s. Jožefa
3 S	Čm.	B. Gandulf in Janez sp.	18 Č		B. Andrej Hibern. sp.
4 Č	PO.	S. Benedikt sp., S. Izidor	19 P	Čm.	B. Konrad Ask. sp.
5 P		S. Vincencij Fer. sp.	20 S	Čm.	od B. M. D. (v soboto)
6 S	PO.	B. Marija-Krescencija dev.	21 N		4. povellkonočna ned. S. Konrad P., S. Anzelm
7 N		2. povellkonočna ned. B. Viljem Sicilski sp.	22 P	Čm.	B. Franciška, Ss. Soter in t.
8 P		B. Julijan sp.	23 T	PO.Čm.	B. Egidij sp., S. Jurij m.
9 T	Čm.	B. Tomaž Tolentinski m.	24 S	PO.	S. Fidel Sigmarinški m.
10 S	PO.	Varstva sv. Jožefa	25 Č		S. Marko evangelist
11 Č		S. Leon I. pp. in c. uč.	26 P	Čm.	Ss. Klet in Marcelijan mm.
12 P	Čm.	B. Angel Kl. sp.	27 S		S. Peter Kanizij c. uč.
13 S	Čm.	S. Hermenegild muč.	28 N	PO.	5. povelik. (Križeva) ned. B. Lucij sp., S. Pavel od Križa
14 N		3. povellkonočna ned. S. Justin m., S. Tiburcij	29 P		KRIŽ., S. Peter m.
15 P	Čm.	med osmino Varstva s. Jož.	30 T	PO.	KRIŽ., S. Jožef Kot., Katar.

Razlaga kratic:

VO. — vesoljna odveza. PO. — popolni odpustek. Čm. — črna maša, ki je dotični dan dovoljena.

Ljudska posojilnica v Ljubljani

r. z. z neom. z.

Ljubljana, Miklošičeva cesta 6.

(v lastni palači)

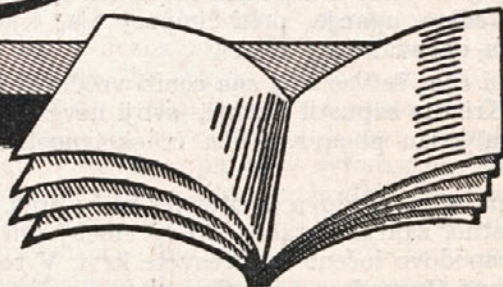
Obrestuje hranilne vloge najugodnejše

*

Novo in stare vloge, ki so v celoti

vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi 5%

CVETJE

Letnik LVII
Ljubljana

1940-IV.
April

AŽMANOV:

Pismo

*Mamica draga, nekoč je bilo,
ko sem ob sončnem zahodu te vprašal:
»Kam je zdaj sončece zlato odšlo?«*

*Danes pa, mamica, ni mi več mar,
kam sonce pozemsko zvečer se nam skrije.
Zdaj Sonce nebeško je mojega srca vladar;
Sonce nebeško, katero nikdar ne zaide
in ki mi nikdar ga oblak ne zakrije.*

*Danes, oj mamica, tvojemu sinu
sreča nadzemska smehlja se.
Preko obzorja angelske mize
iz tabernakelja Sonce mi sije
in v slehernem jutru mi duša presrečna
v milosti božji krepí se in raste.
Mamica, vedi, da tvojemu sinu
sreča nadzemska smehlja se!*

Božji dnevi

»Gospod, zdi se mi, da me je Bog čisto zapustil; druge vidim iti k sveti maši, meni pa to ni več dano.« Tako mi je otožno-boječe potožila žena, ki ji je pri vsem hudem najhujše to, da ne more več v cerkev in ji preostaja zdaj še edino upanje, priti čimprej tja, kjer se ji bo za vso vekotrajnost vsega daroval Bog sam.

Je pač znala in zdaj še vse bolj zna ceniti vrednost svete maše, vidne daritve, ki jo je Kristus zapustil Cerkvi, svoji nevesti, da bi se po njej krvava daritev na križu ponavzočevala in skrivnostno nadaljevala do vekov.

Ponavzočuje pa se Gospodova daritev na križu pred nami pod vidnimi znamenji, skrivnostno, zakramentalno. Po spremenjenju kruha in vina je na oltarju telo Gospodovo ločeno od presvete krvi. V tem je skrivnostno ponavzočevanje smrti Gospodove na križu; v tem je skrivnostna usmrnitev božjega Jagnjeta, ki se tako resnično zopet in zopet daruje, kakor se je darovalo pri smrti na križu. A zdaj se daruje po mašnikovih rokah. Mašnik dela to, kar je Gospod ukazal pri zadnji večerji; dela pa v oni moči, ki jo je prejel z neizbrisnim znamenjem mašniškega posvečenja.

Gospod Jezus bi ponavzočevanje svoje daritve na križu — sveto mašo bil lahko določil v vseh podrobnostih, kakor je Bog podrobno predpisal daritve stare zaveze. Določil pa je le tvarino — pšenični kruh in vino od trte, — spremenjenje in obhajilo. Vse drugo je prepustil Cerkvi, ki je Jezusovo določilo kakor dragoceno podobo obdala z lepim okvirjem molitev in obredov ter za sveto mašo določila še oltar, svete posode in mašna oblačila različnih barv.

Ob Gospodovih dnevih po veliki noči so mašna oblačila bele barve, kar izraža veselje nad Gospodovim vstajenjem.

1. **Druga povelikonočna nedelja** je zaradi evangelija po sv. Janezu (10, 11—16) nedelja Dobrega pastirja. Prvim kristjanom je bila podoba Dobrega pastirja posebno ljuba. V katakombah jo najdemo naslikano premnogokrat. Saj pa tudi lepo, kot le kaj, izraža Kristusovo ljubezen do nas: Dobri pastir je dal življenje za svoje ovce. In te smo mi.

Pri svetem krstu smo postali »božje ljudstvo«, božji otroci, »ovce črede«, ki ji je Kristus Dobri pastir (Ps 94). Biti pa moramo dobre in zveste ovce; »odmreti moramo grehu in živeti pravičnosti« (I Pet 2, 24). Dobremu pastirju se moramo dati voditi, poslušati moramo njegov glas, njegov nauk, ki nam ga nezmotno oznanja katoliška Cerkev po škofih in mašnikih v edinstvu s papežem. Dobrega pastirja moramo poznati, kakor pozna on nas. Spoznali ga bomo po molitvi. Zato moramo pridno in zvesto moliti: »Gospod, daj, da spoznam tebe, daj, da spoznam sebe; daj, da tebe vzljubim, sebe pa pozabim. Amen.« Večkrat in radi moramo prejemati svete zakramente ter biti pri sveti maši, da bomo Gospoda spoznali pri »lomljenju kruha«, kakor sta ga spoznala učenca v Emavsu.

Ker pa ima Jezus »še druge ovce, ki niso iz tega hleva in mora tudi tiste pripeljati, da bo ena čreda in en pastir« (Jan 10, 16), je naša sveta dolžnost, da mu pri tem pomagamo, da podpiramo Cerkev pri njenem delu za razširjanje božjega kraljestva. To storimo tako, da Cerkev, ki ločene kristjane kliče v cerkveno edinstvo in nevernike z misijonskim delom pridobiva za Kristusa, podpiramo z molitvijo, s trpljenjem in z darovi.

da bi se tako vsi, ki so »kakor izgubljene ovce, obrnili k pastirju in varuhu naših duš.« (I Pet 2, 25.)

2. Tretja povelikonočna nedelja: (Jan 16, 16—22). Jezus napoveduje svoj odhod. »Še malo in ne boste me več videli, in spet malo in me boste videli... Jokali boste in žalovali, svet pa se bo veselil; vi boste žalovali, ali vaša žalost se bo spremenila v veselje, ... ki vam ga ne bo nihče vzel.«

Učenci ga niso razumeli, kaj hoče z »malo«, pa so si rekli: »Ne vemo, kaj govori«. Zato jim je Jezus pojasnil, da »še malo« pomeni kratko dobo od sedanjega njegovega govora do pričetka trpljenja; »spet malo« pa pomeni čas trpljenja do častitljivega vstajenja. V času trpljenja bodo apostoli in učenci žalovali, sovražniki Jezusovi pa se bodo veselili, češ, premagali smo ga. Vstajenje pa bo v vekotrajno radost in blaženost apostolom, nasprotnikom pa v žalost in bridko spoznanje zmote.

Še danes, in danes bolj kot kdaj, trpi Kristus v svoji Cerkvi in v svojih vernikih, ki jih preganjajo, jim zapirajo svetišča in jih morijo, da smo žalostni, če smem tako reči. Svet pa uživa, se veseli in hudobija dozdevno zmaguje. Toda blagor nam, če se nad tem ne bomo pohujšali, če nam Kristus »ne bo v spodtiko«. Naša žalost se bo v veselje spremenila. Kakor je namreč vse okoli nas negotovo, tako je gotovo eno: Kristus bo zmagal. Le stanovitnosti nam je treba in življenja po besedah apostola svetega Petra: »Lepo živite med neverniki« (I. Pet 2, 12). »In kdo vam bo škodoval, če boste vneti za dobro? Pa če bi zaradi pravice tudi trpeli, blagor vam! Njih groznje se ne bojte in ne dajte se zbegati« (I. Pet 3, 13). »Kajti boljše je, da trpite za dobra dela, če hoče božja volja, kakor za huda.« (I. Pet 3, 17.)

3. Četrta povelikonočna nedelja: Jezus obeta učencem Svetega Duha (Jan 16, 5—14). »Zdaj odhajam k Njemu, ki me je poslal... in žalost je napolnila vaše srce... Ali za vas je dobro, da grem. Zakaaj, če ne odidem, Tolažnik ne bo prišel k vam; če pa odidem, vam ga bom poslal. In ko pride, ... vas bo učil popolne resnice.«

V eno stvar se apostoli kar niso mogli vživeti: da jih bo Jezus zapustil. So pač slutili vso polnost resnice, ki jo tako lepo izraža slovenska pesem: »Jezus, ti si naša vsa dobrot, kdor te nima, je zares sirota.« Biti brez Jezusa — ne, tega niso mogli prenesti. Jezus jih je tolažil: »Za vas je dobro, da grem« in obljubil jim je Svetega Duha, ki jim bo v tolažbo in v spoznanje resnice.

Mar nismo v češčenju Svetega Duha preveč mlačni? Prenekaterokrat smo potrti in žalostni, pa ne vemo, da je Sveti Duh — Duh Tolažnik. Ali prosimo kaj Boga Svetega Duha, da bi mogli vero spoznavati stanovitno do konca. Časi so resni, prerokov je mnogo, a Kristus je eden in Njemu zvestobo v moči Svetega Duha!

4. Peta povelikonočna nedelja: Jezus uči o moči molitve (Jan 16, 23—30). »Resnično, resnično, povem vam: Ako boste Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal... Prosite in boste prejeli.« Dvoje razberem iz teh Jezusovih besed: potrebo molitve in moč molitve.

Gospod ni govoril ničesar zaman, in vse, kar je rekel, je povedal nam v opomin in spomin. Tudi besedo: »Brez mene ne morete nič storiti« (Jan 15, 5). Ta »nič« je tako vseobsežen, da izključuje samo eno: greh. To in edino to more človek iz lastnih moči; za vse drugo pa moramo iskati zveze z Bogom, vse drugo si moramo izprositi, ali preprosto rečeno: moliti moramo.

O potrebi molitve nam govori sveto pismo stare in nove Zaveze, govori Jezusov vzgled in govorijo nam vzgledi iz vsakdanjega življenja. Človek je pač, kakor sejavec na njivi. Naj bi ta posejal še toliko dobrega semena, nič ne bo rastle, če dežja ne bo. Tako tudi mi ne moremo »obroditi sadu za večno življenje« brez molitve. Psalmist namreč pravi: »Kakor je zemlja brez dežja, tako je moja duša brez misli nate, Gospod.« In svetnik trdi: »Vsi, ki so zveličani, so zveličani zato, ker so molili; in vsi, ki so pogubljeni, so pogubljeni zato, ker niso molili.«

Moliti moramo, a če hočemo, da bo imela molitev uspeh, moramo moliti v imenu Jezusovem. V njegovem imenu molimo, kadar se pri molitvi zanašamo na njegovo zasluženje. Z Jezusom tvorimo mi skrivnostno telo, ki mu je Jezus glava, mi vsi pa udje. Jezus moli in on vedno dobro moli. Zato bo Bog naše molitve uslišal zaradi Jezusovih molitev. Nikar ne opuščajmo večkrat reči: Večni Oče, darujemo ti svoje molitve v združenju z Jezusovimi molitvami; sprejmi jih in posveti nas.

»Katerikoli se bodo po tem pravilu ravnali, mir in usmiljenje nad njimi in nad Izraelom božjim.« (Gal 6, 16.)

P. HUGO:

Krščanska družina

Mož in žena.

Ne, zakonski pekel ni pekel, nad katerega vhodom bi bilo pisano: »Vi, ki vstopate, pokopljite vsako upanje! Iz zakonskega pekla je izhod, je rešitev. Ta izhod »ferdamanim« zakonskim pokazati in jih rešiti iz njega, sem zadnjič obljubil. Naj obljubo tudi spolnim, kot se spodobi.

Sicer že naprej vem, da bodo mnogi razočarani. Kajti taki najrajši slišijo rokovnjaški zakonski evangelij: »Vzem jo na kvatre! Če to zapustiš, pa drugo dobiš!« A tako prebiranje je pač rokovnjaško, ne pa krščansko. Po krščansko sklenjen zakon je od Boga samega sprejeta, potrjena in posvečena pogodba, o kateri je pisano v božji knjigi: »Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne loči.« (Mark 10, 9.)

Ta prepoved velja tudi tam, kjer je državnopravno priznana civilna razporoka in zopetna poroka. Pred državo sicer taki veljajo za prave, pred Cerkvijo in pred Bogom pa za rokovnjaške zakonce, ki si sami zamaše vse zakramentalne vire milosti, celo za zadnjo uro, ako se resno in odkritosrčno ne spokore. Komur je tedaj kaj za dušo in njeno usodo, na ta izhod ne bo niti mislil.

Je še nek drug izhod iz zakonskega pekla, ki je v gotovih slučajih in pod gotovimi pogoji lahko v skladu z božjo in cerkveno postavo. To je nepopolna ločitev zakonskih od skupnega življenja. Tudi ta rešitev iz zakonskega pekla je sama na sebi zlo, proti namenu zakona. Toda je v gotovih slučajih manjše zlo, kot če bi skupaj živela in si drug drugemu še bolj grenila življenje, v veliko pohujšanje otrok. A ne mislim zakonskih pogublencev opozarjati na ta izhod. Nekega drugega imam v mislih, ki je bolj v skladu z božjo in cerkveno postavo ter obenem v blagoslov dotičnim zakonskim, njihovim družinam in celokupni družbi. In ta izhod je nadnaravna medsebojna ljubezen, žuboreča iz skrivnostnega vira zakramenta sv. zakona.

Možje in žene! Globokega nemškega modroslovca Emanuela Kanta, ki je na vse drugo bolj mislil kot na ženske, so nekoč vprašali, zakaj se

ne oženi. Odgovoril je: Ali veste, kaj se po latinsko pravi zakon? Coniugium. To je po naše zakonski jarem. Komur se prijetno zdi biti celo življenje v jarem vklenjen, kot tovarna žival, naj se ženi, jaz si tega ne želim.

Z naravnega stališča je prav povedal. In samo s tega je govoril. Redki, zelo redki so sorazmerno taki zakonski, ki bi bili kot ustvarjeni drug za drugega. Taki, vklenjeni v zakonski jarem, lepo, brez škripanja vozijo tudi potem, ko so naravni miki odpovedali in se je morda bolezen za stalno naselila v hiši. Velika večina zakonskih parov pa ni tako posrečeno izbrana. Dokler ju naravni miki še privlačijo, gre brez posebnega škripanja. Ko pa začno ti odpovedovati, potem je joj, tak joj, kot pri vožnji če se vola »šprajcata«, kot smo doma dejali. Kant, moder mož, je to prevedel. A ker ni bil kak moderni metulj, ampak je odločno zagovarjal nerazrušljivost zakona za vsako ceno in žrtev, je rajši ostal samec.

Zakonska zveza enega z eno, nerazvezljiva in neločljiva, dokler je smrt ne raztrga, je sicer v naravi utemeljena in ni le božja zapoved. Toda za padlega človeka to zapoved držati sicer ni nemogoče, pač pa navadno s tolikimi težavami združeno, da se idealni naravni zakon ni nikjer v vsej svoji čistosti ohranil. Niti pri izvoljenem ljudstvu ne, kot vemo. Še manj pri drugih narodih, katere je Bog pustil, da so šli za spačenimi željami svojih src.

Da bi prvotni idealni zakon zopet vpostavljal, ga je naš Gospod dvignil do časti zakramenta. Kot tak posvečuje zakonsko zvezo in medsebojno naravno ljubezen. Zakonskima daje milost, da si ostaneta zvesta in ljubeča tudi potem, ko so že vsi naravni čari odpovedali in so tla naravni ljubezni docela izpodmaknjena. Da, celo potem, ko ju po naravi marsikaj drug od drugega odbija in bi šla vsak svojo pot, če bi jima ne branila božja prepoved: Ni vama dovoljeno!

Kjerkoli se je zakon v svoji polni zakramentalni moči uveljavil, tam se je začelo čisto drugače zakonsko in družinsko življenje. Mnogoženstvo, priležništvo, divji zakoni, razporoke in zopetne poroke, zakonski dvoboji in poboji ter podobni osat, ki na tem polju, če ni posvečeno, tako bujno in poganja in se bohoti, je bil zatrt. Nedvomno se tudi tem ni vsem »uraj-malo«, da bi bili zakonsko terno zadeli. A ko so spoznali, da so se uredili, so začeli zajemati iz zakramenta sv. zakona tisto nadnaravno ljubezen, katere je naravna samo slab odsvit in odmev, ki zna še tako globoke prepade med zakonci premostiti.

A danes zakrament sv. zakona premnogim ni več kar je bil, čeprav se še v cerkvi poročajo. Le neka verska ceremonija jim je, kot mnogo drugih, mimo katere vsaj pri nas zaenkrat še ni tako lahko mogoče, kot bi marsikateri rad. Kake nadnaravne sile prav tako ne znajo iz njega iztisniti, kot posvetnjak iz navidezno suhih in trdih jagod rožnega venca ne. Dejansko ni med njimi in onimi, ki so se po rokovnjaško poročili nikakega razločka. Dvobojujejo se ti kot oni, čez plot skačejo eni kot drugi in če bi bila tudi pri nas civilna razporoka in zopetna poroka dovoljena, bi se oboji morda enako pridno razporočali in rokovnjaško znova poročali.

Mimo zakramenta sv. zakona, pa tudi preko zakramenta sv. zakona, če je ta zakoncema le neka stara častitljiva verska ceremonija in nič več, vodi naravnost cesarska cesta v zakonski pekel. A edini izhod iz njega za krščanska zakonca je, če se potem, ko jima je kapital naravne medsebojne ljubezni pošel, začneta posluževati neizčrpnega kapitala nadnaravne ljubezni, naloženega v zakramentu sv. zakona. Ta ljubezen, kot rečeno,

zravna vsa nasprotstva, ki se pojavljajo v zakonskem življenju, ublažuje vsa razočaranja in uglašuje najbolj kričeča nesoglasja.

V sv. pismu beremo, da je krščanski zakon podoba skrivnostnega zakona med Kristusom in njegovo Cerkvijo. Rečeno je, da kakor je Cerkev podložna Kristusu, ki je njena glava, tako bodi žena podložna možu, ki je njena glava. Takoj na to pa je zabičano možem: »Možje ljubite svoje žene, kakor je tudi Kristus Cerkev ljubil in samega sebe za njo dal.« (Ef 5, 25.) Kdor le nekoliko pozna cerkveno zgodovino z ozirom na njen človeški element, ve, kako nezvesta nevesta mu je tolikokrat bila, v svojih pastirjih nič manj kot v ovcah. Če bi imel kak mož zadostni vzrok zapustiti svojo nerodno ženo, ali kaka žena svojega propadlega moža, bi ga imel on zavreči svojo nevesto Cerkev. Pa on tega ni in ne bo storil. Kljub vsem njenim človeškim slabostim jo prisrčno ljubi in kaznuje vsakega, ki se nad njo pregreši.

Ko bi bil on vzor krščanskim možem in ženam, kot bi jim moral biti, bi bil konec vseh zakonskih dvobojev, razporok in rokovnjaških porok v lepem civilnem fraku.

Možje in žene! Če se vam ta vzor — zakonski par, Kristus in njegova Cerkev, zdi prevzvišen, pogledjte okrog sebe. Gotovo vam ne bo treba predolgo gledati, da izpazite kak vzoren zakonski par, ki mu k naravni zakonski sreči morda vsega manjka, pa je le enega duha in enega srca. Jaz se zlasti enega takega zakonskega para spominjam, ki sem ga na svojih potih srečal. On postaven mož, v vsakem oziru izrazit vzor moža, ki ga je vse spoštovalo. Ona sicer dobra, plemenita žena, a najmanj za deset let starejša od njega, po vsej svoji zunanosti pa še za več. Kdor ju ni bližje poznal, je mislil, da je njegova mati, ne žena. Pa kako sta se rada imela, kot ženin in nevesta na mladoporočni dan. Ko mu je umrla, je bil on tako neutolažljiv, da bi se človek bal zanj, ako bi ne bil vedel, kako je globoko veren. Lahko rečem, da je pri teh dveh zakonskih zakrament sv. zakona slavil svoje očitno zmagoslavje.

Možje in žene, »ferdamani« v zakonski pekel! Ali zdaj vidite, kje je izhod in rešitev za vas? Ne v begu izpod zakonskega jarma. Ta pot drži v pekel, iz katerega ni rešitve. Ampak v vrnitvi h krščanskemu zakonu, ne samo po imenu, ampak v resnici. Samo nadnaravna ljubezen, izvirajoča iz zakramentalnih virov, more razglašeno lajno vajinega zakonskega življenja znova uglasiti. Kako, vama bom podrobno vsakemu posebej povedal.

ANTON KARO:

Slava Bogu in mir ljudem!

(Nekaj misli k sliki o sv. maši.)

Za kaj gre pri daritvi sv. maše? Za dvoje: za slavo Bogu in mir ljudem. Gre za to, da damo Bogu dolžno hvalo, zahvalo in spravo ter dosežemo od Boga mir na tem in onem svetu. Mir z Bogom, z ljudmi in s seboj ter enkrat večni mir v nebesih. Kako prosi mašnik tik pred posvečenjem: »To daritev svojih služabnikov in vse svoje družine sprejmi torej milostno, prosimo, Gospod (v svojo slavo); vodi naše dneve v svojem miru, reši nas večnega pogubljenja in prištej nas zboru svojih izvoljenih. Po Kristusu, Gospodu našem. Amen.«

Slava Bogu na višavah, to je bil prvi in glavni namen Jezusovega učlovečenja. Popolno hvalo in zahvalo je mogel dati Bogu Očetu samo tisti, ki je poznal vso brezmejno globino božje popolnosti in dobrote, ki je izšel iz Boga in postal naš veliki brat — Kristus, Bog človek. Popolno spravo in zadoščenje za grehe sveta je mogel dati zopet samo tisti, ki je poznal vso hudobijo greha, ki je bil sam kot božji Sin brez greha, a je vzel kot Jagnje božje grehe vsega sveta nase in s svojo smrtjo na križu popolnoma zadostil zanje. Zato pa od takrat, ko je opravil najvišji in večni duhovnik Jezus Kristus svojo veliko hvalno, zahvalno in spravno daritev na Kalvariji, nobeno drugo opravilo Bogu Očetu ni tako ljubo in drago kot sv. maša, kjer prihaja znova božji Sin na oltar in v našem imenu hvali in zahvaljuje nebeškega Očeta ter mu zadostuje. Od takrat pa do konca sveta imamo v sv. maši tisto čudovito sredstvo, da lahko po Kristusu, s Kristusom in v Kristusu dajemo Bogu dostojno hvalo, zahvalo in spravo in s tem zadostimo svoji prvi dolžnosti, ki je: slaviti Boga.

Tik pred Očenašem moli mašnik: »Po Njem (Kristusu), z Njim in v Njem je Tebi, Bogu Očetu vsemogočnemu, v edinosti Svetega Duha vsa čast in slava.« »Po Njem«, našem sredniku in Odrešeniku moremo dati Bogu dolžno čast; saj neskončne časti, ki gre Bogu, mi ljudje, ki smo končna bitja, Bogu sploh ne bi mogli izkazati, če bi ne imeli Kristusa. »Po Njem« pa to moremo in moramo vsaj ob nedeljah in zapovedanih praznikih, ko se naj pobožno udeležimo sv. maše. »Z Njim« nas opominja, da se moramo pridružiti čim tesneje velikemu duhovniku Kristusu in z Njim slaviti Boga. Naša molitev pri sv. maši pa dobi največjo ceno odtod, ker smo »v Njem« — v Kristusu vcepljeni po sv. krstu kakor mladike v vinski trti.

To lepo kaže slika, kjer poganjajo iz križa, na katerem kraljuje v duhovniških oblačilih Kristus, na vsako stran vinske mladike, to smo mi verniki. Nad Kristusom vidimo Svetega Duha in iz nebeške luči segajočo roko Boga Očeta. Ta sprejema z veseljem daritev svojega preljubega Sina in nas, ki po Njem kot Sredniku, z Njim kot Duhovnikom in v Njem kot trti in glavi izkazujemo

najvišje češčenje. To češčenje je Bogu tem ljubše, čim bolj se resno trudimo, da bi upodobili svoje življenje po Jezusovem življenju. K temu nam pa daje moč ravno sv. maša: v evangeliju nam pokaže vzor Kristusa, kako je on mislil, govoril, delal in trpel, v sv. obhajilu nam pa daje milost za posnemanje, saj prejmemo Začetnika vse svetosti in milosti — Kristusa samega. Čim bolj odmiramo po žrtvovanju svojih hudih nagnjenj staremu človeku, tem bolj zaživi v nas novi, sveti človek, da — drugi Kristus. Čim več svetih kristjanov je na svetu, tem več slave prejme Bog, saj ena sveta duša Boga bolj proslavi kot tisoč povprečnih.

Božja čast in slava je pa prvi in glavni človekov namen, kakor so peli angeli najprej: slava Bogu in šele potem: mir ljudem. Ker ljudje ne dajo

Bogu slave, ki mu gre in tako lahkomišelnost opuščajo sv. mašo, zato pa tudi ne uživajo onega notranjega in zunanjega miru, po katerem hrepene.

Kristus je učil v Očenašu moliti k nebeškemu Očetu najprej za božjo čast in potem šele za človeške zadeve in to zopet ne le sebično zase, marveč za vse: »Daj nam, odpusti nam, ne vpelji nas, reši nas...« Tako je tudi sv. maša v prvi vrsti hvalna, zahvalna in spravna daritev, šele nazadnje prosilna daritev. O tej pa je zapisal duhovnik Podgorc: »Česar ne izprosíš pri sv. maši, res ne vem, kako bi mogel na drug način doseči.« Pri sv. maši gre za najdragocenejše, kar moremo mi Bogu dati, za njegovega ljubelega Sina in za najdražje, kar nam more dati Bog, za istega božjega Sina. Ali nam ne bo z njim vred tudi vse drugo podelil, za kar ga v teh trenutkih prosimo?

(Konec prihodnjic)

P. SALEZIJ:

Najlepši ideal zemskega življenja

Vemo, kaj pravi k temu katekizem, kaj krščanstvo. Nam kristjanom bi moralo biti to zemsko življenje stanovitna priprava na srečno večnost. Prav za prav LE priprava na srečno večnost. Pod tem vidikom bi praktično krščanski ljudje morali smatrati vse drugo, kar namreč ne vodi naravnost ali vsaj nenaravnost k temu cilju, za ne vredno človeka. Nikakor bi torej ne smelo biti mogoče, da bi se tako zelo zgubljali v posvetnih ciljih, da bi radi tega glavni cilj zgubili izpred oči. Ne bi smeli biti podobni hedonistom, epikurejcem, materialistom, ki bi si privoščili življenje in njegova naslade v polni meri. Ne bi smeli biti podobni tudi takozvanim altruistom, ki hočejo edino koristiti človeški družbi ter trdijo, da mora človek skrbeti za napredek in kulturo, za znanost in umetnost itd., kakor da ni drugega cilja na tem svetu. Istotako bi tudi ne smeli pravi kristjani v svojem udejstvovanju uporabljati svetna in posvetna (da ne rečem judovska, poganska), ampak edino prava in pristna krščanska načela in naj so to javni kulturni delavci, ali politiki ali časniki ali kakor se že vsi ti imenujejo. Dosledno krščanstvo nas bo edino rešilo in nam pridobilo tisti ugled, ki nam gre z ozirom na naša vzvišena krščanska načela, obenem pa nas približalo našemu zemskemu cilju.

Neki naš list je priobčil tole: Misijonar je vprašal Gandhija, katera da se mu zdi najboljša pot, po kateri bi mogli nekrščanski del človeštva trajno pridobiti za krščanstvo. Indijski modrec je za trenutek pomislil in potem dejal:

1. Svetoval bi, da bi vsi kristjani tako začeli živeti, kakor je živel Kristus.

2. Svetoval bi, da svojo vero polno in celotno prenesete v življenje.

3. Predlagal bi, da posebno povdarjate ljubezen, zakaj ljubezen je središče in duša vsega krščanstva.

Še četrti predlog je stavil, pa nima pomena za našo razpravo. Dovolj so ti trije. Če hočemo, da bomo kristjani imeli vpliv vsaj pri nekrščanskih narodih, bi morali torej po Gandhijevem najprej živeti, kakor je živel Kristus, potem svojo vero polno in celotno prenesti v življenje ter se zlasti odlikovati v ljubezni, ki je središče in duša vsega krščanstva. Vse to pa je približno isto, kar se zahteva za naš namen na tej zemlji, s krščanskega vidika, po katerem je to življenje le priprava na srečno večnost. Če bomo

skušali živeti kot Kristus, naš božji Vzornik, če bomo njegove nauke, zlasti še ljubezen prenesli v življenje, smo v glavnem storili svojo nalogo. Če bomo temu glavnemu cilju podredili vse drugo na tem svetu, bo tudi tisto drugo vredno človeka in ne bo v škodo človeštvu.

Žal, da moderni, tudi krščanski človek, boleha na dveh nevarnih boleznih, na boleznih razuma in volje. Bolezen razuma ali duha ga dela napuhnjenega in samozavestnega, bolezen volje mehkužnega, v posvetnost in zemske dobrine usmerjenega. Z ascetičnim poukom bi mogli uplivati na njegov razum, z ascezo, oz. z ascetičnimi vajami pa razviti njegovo prosto voljo ter mu pomagati pri izoblikovanju značaja. Tako bi ga naredili produktivnega, kar se tiče duhovnih vrednot, z drugimi besedami: storili bi, da bi se čednostno krščansko udejstvoval ter pokazal smisel za praktično srčno kulturo, obenem pa dosegel svoj glavni namen na tem svetu, svojo dušno izpopolnitev, kar je isto kot krščanska popolnost, tudi isto kot nasledovanje Kristusa Gospoda našega. Če bi se temu cilju z vsem srcem posvetili vsaj vsi kristjani, ki še hočejo veljati za take, bi bilo drugače na svetu.

Zdaj za Veliko noč smo vstali iz groba greha. Nikakor več nazaj v gnilobo in smrad, ampak kvišku, k Soncu! Zaživimo lepo krščansko čednostno življenje, ki je pod vidikom večnosti naša najpoglavitejša naloga. najlepši ideal našega zemskega bivanja. V to naj nam pomore vstali Gospod, ki naj ostane življenje našega življenja.

ENID DINNIS — K. R.:

Čudež sv. Antona

(Nadaljevanje.)

Župnik Koblar je naredil vse, kar je mogel, da bi rešil skrivnost o izginulem Metinem detetu. Bil je pri orožnikih, napravil je različna poizvedovanja na lastno roko, a vse zaman. Na večer tistega dne, ko je šla Rezika na božjo pot, je stopil v kočo oropane matere, da bi jo po svojih močeh potolažil. Tam je bilo gotovo nespametnega šušljanja o divjih deklicah, ki je moralo ubogo ženo zelo plašiti. To stvar je treba iztrebiti. Preveč je bilo tega praznoverja, ki je bilo tako rekoč povezano z vero samo. Ti ljudje so bili pripravljeni verovati vsako stvar!

Dobri duhovnik je našel domače v celo hujšem obupu, kot ga je bil pričakoval. Pri Meti je bila Rezikina mati in obe sta objokovali novo žaloigro. Rezika je takisto izginila. Odšla je bila tja v samostan, da bi molila k svetemu Antonu, in bi bila morala biti doma že pred urami, če se ji ni kaj hudega pripetilo.

Župnik Koblar je bil očitno vznemirjen. Stvari so izgledale zelo črno. Metin mož je stal tamkaj kot kup nesreče in trije ali štirje Rezikinih bratov in sester so stali v gruči strmé v obe jokajoči ženi.

Ko je zdajci potrkal na vrata, sta obe ženi od strahu kriknili. Župnik Koblar je stopil odpirat in iz teme se je opotekla majhna postava — bila je Rezika, ki je — verjemite mi — nosila dete v naročju.

»Sveti Anton mi ga je našel,« je zahropela in vrgla Metino dete v materino naročje.

Nobenega dvoma ni bilo, da je to res Metino dete. Mati ga je slačila, da bi se prepričala, ali se mu ni kaj zgodilo. Rezika pa se je usedla na

posteljo in lovila sapo, ko je pripovedovala svojo zgodbo. Povedala jim je vse — kako je rekla svetemu Antonu, da so divje deklice ugrabile sosedovega otroka, in kako je srečala Ančko in kako ji je Ančka rekla, da sveti Anton ne verjame v divje deklice in da se bo srdil nanjo in da je storila več slabega kot dobrega. Zato se je obrnila in se vrnila k oltarju svetega Antona in razložila svetniku, da niso bile divje deklice, ki so ugrabile Metino dete. Toda zelo se je utrudila, ko se je drugič vračala domov, in je ob cesti pod varstvom velikega kamna na močvirju zaspala, in ko se je prebudila, je Metino dete ležalo poleg nje.

»Ali ni bilo to lepo,« je družba pritrdila. Le župnik Koblar se ni hotel vdati. Na vsak način se mora dati vse to naravno razložiti. Otrok je gotovo govoril resnico. Njeno nagnjenje do nadnaravnega je gotovo ni pripravilo do tega, da bi si bila zgodbo izmislila. Vera v čudež seveda ni bila vredna graje kot vera v divje deklice, toda vseeno —.

Zdajci je otrokova mati glasno vzdiknila. Pregledovala je bila ogrtačo, v katero je bil mali Tonček zavit. »Seveda je to tista ogrtača z luknjo v sredi, kjer so se utrgale zanke, ko je grahasta putka prevrnila ponev; in trije čopi tudi manjkajo pri resi. Toda — Mati božja — kaj vendar mislim? Saj sem jo podarila že pred več kot enim letom!«

Župnik Koblar je s svojo nenavadno prožnostjo duha razpršil zadnjo skrivnost in z njo vred čudež.

»Potem je oseba, ki ste ji podarili ogrtačo, ugrabila otroka,« je dejal z osupljivo bistroumnostjo. Ali se morete spomniti, kdo je bil to?«

»Seveda se,« se je glasil odgovor. »Bila je uboga, slaboumna Tina, ki hodi čez hribe in doline, da bi našla svojega nezvestega ženina. Spominjam se, da sem ji dala ogrtačo, ubogi prezebajoči ženski, ki ji je pravkar umrlo dete, kot sem zvedela.«

»Potem ni dvoma, da je spet romala tu okrog in se je zdaj polakomnila v a š e g a otroka,« je rekel duhovnik. »Moram poizvedeti, ali so jo kaj videli v soseski.«

(Konec prihodnjic.)

BIERBAUM — Fr. BRUNO:

Sveti Fidel Sigmarinški

mučenec prvega reda

(24. april)

Ko je naš svetnik, ki so ga poprej klicali za Marka, stopil h kapucinom, je dobil redovno ime Fidel, to je zvesti. Pri preobleki si je izbral za geslo rek: »Bodi zvest do smrti in dal ti bom venec življenja.« (Raz 2, 10.) In res je bil naš svetnik že od mladosti Bogu zvest in je to zvestobo potrdil z mučniško smrtjo. Rodil se je leta 1577. kot sin uglednih staršev v Sigmaringu. V njem se je družila učenost s čednostjo. Ko je na freiburški visoki šoli doštudiral modroslovje in pravo, je kot domači učitelj šest let potoval s svojimi učenci po Evropi. Nato je šel za sodnika, vendar pa je kmalu spoznal težkoče svojega položaja. Zato je leta 1611. stopil h kapucinom. Njegovo zgledno življenje in njegova modrost sta napeljali predstojnike, da so ga postavili za gvardijana. Velikokrat pa je pri sveti maši prosil Boga za milost mučeništva. Ni mu bilo treba dolgo čakati.

Komaj je papež Gregorij XV. ustanovil v Rimu urad za razširjanje svete vere, je bil že oče Fidel imenovan za pridigarja proti zvinglijancem. Zaradi uspeha, ki ga je žel na svojem misijonu, je narasla jeza krivovercev do skrajnosti. Sklenili so ga umoriti. Oče Fidel je slutil svoj konec in se je 24. aprila v Sevisu pripravil na pot v večni dom. Nato je šel na prižnico. Neki krivoverec je nanj ustrelil, pa ga je zgrešil. Ko se je nato mož božji po pridigi podal na pot proti Grüşchu, ga je napadla tolpa oborožencev in ga do smrti pobila z meči. Bog je svojega slavnega pričevalca poveličal z mnogimi čudeži. Papež Benedikt XIV. pa ga je slovesno vpisal v seznam svetnikov.

Premišljevanje: O zvestobi do smrti

1. **Sveti Fidel je bil Bogu zvest do smrti.** Nič ga ni moglo odvrniti od te zvestobe; ne nevarna leta na visoki šoli, ne dolga potovanja, ne mik denarja in slave v advokatskem stanu, ne predstojniška služba in ne smrtna nevarnost pri delu zoper krivoverce. Vedel je, da »kdor vztraja do konca, bo zveličan.« (Mt 10, 22.) — Veseli se z njim in hodi po njegovih poti.

2. **Tudi mi moramo biti zvesti do smrti.** Začeti ni težko; vztrajati je vse. In apostol piše: »Pa tudi če se kdo bori, ne prejme venca, ako se ni boril pravilno.« (II Tim 2, 5.) Pri svetem krstu in pri svetem obhajilu smo tudi mi isto obljubili kot sveti Fidel. Razen tega nismo izpostavljeni tolikim nevarnostim kot on. Če je on lahko ostal zvest, lahko ostanemo tudi mi. — Skleni, da boš bolj zvest.

3. **Poslužuj se vseh sredstev, da boš ostal zvest.** Najprej pristrčne vere in goreče ljubezni do Boga. Nato pomisli na svojo neumrljivo dušo, ki jo čakata za večno nebo ali pekel. Imej tudi ti tako srčno rad božjo mater Marijo, kot jo je imel sveti Fidel. Vedno znova prosí Boga pomoči, da boš lahko rekel z apostolom: »Vse premorem v njem, ki mi daje moč.« (Fil 4, 13.) — Kdor hoče doseči cilj, mora tudi sredstva!

Cerkvena molitev

Molimo. O Bog, ki si se toliko ponižal, da si v svetem Fidelu vžgal serafinski ogenj in ga pri razširjevanju svete vere odlikoval z mučeniško palmo in slavnimi čudeži; nas pa, prosimo, utrdi po svoji milosti do smrti tako v veri kakor v ljubezni, da bomo v Tvoji službi ostali zvesti do smrti. Po Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Dr. HILARIN FELDER, O. M. Cap. — ATOM:

Frančiškanski apostolat

Med tem je prišel tudi Asiški ubožec s svojimi enajsterimi tovariši, ki so bili skoro vsi neizobraženi pred Inocenca III. (1209—1210). Prosili so in prejeli dovoljenje, da smejo oznanjati pokoro. Nedvomno je to pomenilo poslanstvo za nravnostno pridigo v nasprotju z versko pridigo.

Toda papež jim je dal upanje, da bodo dobili dovoljenje tudi za versko pridigo s tem, da je pristavil: »da jim bo dovolil še več in s trdnejšim zaupanjem poveril še večje stvari, kakor hitro se bodo pomnožili in se uveljavili kot spokorni pridigarji.« Kdaj je Cerkev smatrala ta pogoj za

izpolnjen, ne izvemo iz nobene listine. Pričetek za verske pridige pa najdemo že nekaj let po ustanovitvi reda.

Pomembna zato je otvoritev apostolata med pogani po Francišku že od leta 1212.—1213. On sam je šel tedaj ven, »da bi saracenom in drugim nevernikom oznanjal krščansko vero, kakor tudi pokoro.« Od tedaj so gojili on in marsikateri njegovi bratje poganski misijon s povečano gorečnostjo, tako da je moral biti že leta 1221. organiziran. V sem spadajočem poglavju vodila spominja sveti ustanovitelj brate, ki so misijonarili na dvojni način, kako morejo delati med Saraceni in drugimi pogani. Prvi način obstoja v tem, da enostavno dajejo zgled resnično krščanskega življenja in stanovitno spoznavajo vero, drugi pa obstoja v tem, da oznanjajo verske resnice, predvsem skrivnosti sv. Trojice, Učlovečenja in Odrešenja.

Sporedno z misijonom med pogani se je polagoma udomačila verska pridiga tudi med krščanskim ljudstvom. Popraviti so imeli tukaj skupno z dominikani veliko pomanjkljivost. Verski pouk je bil v početku 13. stoletja zelo nedostaten. Vedno in vedno so morale dušobrižniške sinode duhovščino opominjati, naj vernike naučijo vsaj apostolsko vero, deset božjih zapovedi, Očenaš in angelski pozdrav ter jim to razložijo. V večjih župnijah naj bi jim poleg tega ob nedeljah in praznikih razlagali pripadajoči evangelij ali berilo.

Pa celo ta minimalna zahteva verskega pouka se je dala le težko uresničiti. Župnijski duhovščini je večkrat manjkala gorečnost in še pogosteje potrebno znanje. Mnogi župniki so bili tako neizobraženi, da so jim morali zabičavati, naj se dajo priučiti najprej s poslušanjem drugih pridigarjev, preden se lotijo pouka lastnih župljanov. Sem ter tja je bilo celo arhidijakonom naročeno, naj podložne duhovnike s priprostimi besedami poučijo v spoznanju vere, da bodo tako sposobni postali isto razložiti vernikom. Celo marsikaterim škofom je manjkalo potrebno znanje za versko pridigo.

Z ozirom na ta neugoden položaj je določil leta 1215. četrti lateranski cerkveni zbor vsem škofom pod najstrožjimi kaznimi, naj povsod nastavijo sposobne potujoče pridigarje, ki bodo od župnije do župnije oznanjali besedo božjo in delili zakrament sv. pokore. Oba prosjaška redova, ki sta bila posebej radi potujočega pridigovanja ustanovljena, naj bi prevzela glavni del te naloge. Dominikani so izvrševali kot duhovniški red že od vsega početka tudi versko pridigo. Francišksani so jo otvorili kakor hitro so imeli na razpolago dovolj zadostno izobraženih ljudi.

V resnici govori papež Honorij III. že leta 1219. in sicer v prvi priporočilni listini za škofo, ki jo je izdal za franciškske potujoče pridigarje, ne samo o spokorni pridigi, ampak pravi kratko, »naj manjši bratje sejejo seme božje besede po zgledu apostolov«. Kmalu na to beremo, da je sv. Anton Padovanski (od leta 1222.) kot novi evangelist v mnogih pokrajinah ne samo vernikom pridigoval, ampak tudi krivoverce v javnih predavanjih premagal in v celih trumah spreobrnil. Sovražnikom vere je prizadejal take udarce, da so mu sodobniki nadeli ime »kladivo krivovercev«.

Spomina vredno je, da je Anton razvijal svoje blesteče delovanje kot verski in nravni pridigar uprav v tistih letih, ko je Francišek s pomočjo Hugolinovo, bodočega papeža Gregorija IX., v svojem vodilu omenjal izrecno le nravno pridigo. Pridigo namreč o napakah in čednostih, o kazni in slavi. Nравnostna pridiga v ureditvi vodila iz leta 1223. torej ni narav-

nost izključevala verske pridige, prav tako kakor jo niso izključevala izven frančiškanska navodila o pridigah iz 13 stoletja, čeprav tudi ona omenjajo le нравno pridigo.

Številni drugi frančiškani so se udejstvovali podobno kakor Anton kot verski pridigarji, saj je vendar že Gregor IX. leta 1237. lahko pričal: »Ker je brezboštvo vse preplavilo in se je ljubezen večinoma ohladila, je Gospod obudil red ljubljernih manjših bratov, ki so se posvetili oznanjevanju božje besede, da bi iztrebili tako krivoverstva, kakor tudi druga smrt prinašajoča zla.« Kmalu nato Aleksander IV. slavi oba prosjaška redova: »To so možje, kateri se borijo proti sovražnikom duše s ščitom vere, z oklepom pravičnosti z mečem duha, s čelado zveličanja, s kopjem stanoovitnosti in tako skušajo doseči, da bi vsi katoličani postali deležni dobrote vere upanja in ljubezni, da postane tudi nevernikom pot do resnice odprta in da izgine zmeta krivoverske popačenosti.«

Lahko si torej napravimo precej natančen pojem o vsebini frančiškanske pridige. Spočetka se je omejevala samo na pokoro, to se pravi, bratje so pozivali v svojih nagovorih, kakor tudi v pravih pridigah enostavno k нравni obnovi in poboljšanju življenja. V poznejših letih so imeli za to sposobni bratje oznanjevati tudi sv. pismo, to se pravi, smeli so razlagati na podlagi navdahnjenega besedila celi nauk razodetja s svoje нравne, kakor tudi z verske strani. Če niso govorili nevernikom ali s krivovercem, ampak katoliškemu ljudstvu, so seveda tudi še zdaj dajali prednost нравnim ali praktičnim resnicam, to je versko poglobljeni нравnostni pridigi. In celo če so imeli prave verske pridige niso pozabili, da so v prvi vrsti spokorni pridigarji, poklicani v to, da množice spodbujajo, dvigajo, pretresejo in spreobrnejo.

Ta značaj imajo splošno vse rokopisne pridige, katere imamo od manjših bratov iz 13 stoletja in posebno od največjega med njimi od brata Bertolda iz Regensburga.

P. HUGO:

Ob smrti očeta Molitvene osmine

Iz daljnje Amerike prihaja žalna vest, da je v Graymooru, N. Y., kjer je zibelka redovnih družb »Frančiškanskih bratov in sester sprave,« nenadoma zastalo srce očetu Molitvene osmine, ustanovitelju in vrhovnemu predstojniku imenovanih bratov, P. Jakobu, Pavlu, Frančišku Wat-sonu. Kakor vsako leto, je tudi letos med Molitveno osmino še goreče oznanjal blagovest krščanske edinosti in v duhu gledal oni veliki dan, ko bodo vsi kristjani eno v Kristusu in njegovi cerkvi, dan v katerega je tako trdno veroval. A Bog ga je nanagloma poklical k sebi, da pri njem nadaljuje ta svoj apostolat, za katerega je ves živel.

Z njim je odšel iz naše srede eden največjih sodobnih sinov sv. Frančiška, o katerem lahko rečemo, da je bil moderniziran Frančišek, v najboljšem pomenu besede. Njegovo življenje, zlasti one dobe, ko se je še boril za svoj vzor, se bere kot »Legenda treh tovarišev sv. Frančiška«. Polno je, bi dejal, Frančiškove romantike, vendar ne kaka mešanica resnice in domišljije. Je gola resnica, za katero, bi kdo mislil, v naših materialističnih časih ni več mesta. In kdor hoče vedeti, kaj bi Frančišek

danes počel, ko bi stopil na pozorišče, ima v P. Frančišku Wattsonu nazorno šolo.

On je bil rojen protestant, oz. angličan. Luč sveta je zagledal 1863, kot sin anglikanskega pastorja Rev. Jožefa Newton Wattsona v Millington, Maryland. Pri krstu so mu dali ime Lewis, Tomaž. Tudi on se je pozneje oklenil očetovega poklica in izštudiral za pastorja. Kot pripravnik za pastorski poklic je nekoč svojega očeta, ki ga je zajelo takozvano oksfordsko gibanje, slišal praviti, da anglikanska cerkev za poglobitev svojega verskega življenja zelo potrebuje nekakega takega pridigarskega reda kot so pavlisti. To je ameriška redovna družba sv. Pavla, ustanovljena po konvertitu P. Heckerju. Ta misel se je bodočemu pastorju Lewisu T. Wattsonu globoko v spomin in srce zapičila.

Ko je l. 1885. postal samostojen pastor v Kyngstonu, N. Y., je začel resno razmišljati, kako bi to očetovo in lastno željo udejstvil. Pri razglabljanju o tem se je potom Sabatierovega sv. Frančiška seznanil z našim serafinskim očetom in ga vzljubil. Ta sklep je kmalu dozorel v njem, da če bo on oče zamišljene redovne družbe, bo sv. Frančišek njen vzornik. Tudi o imenu in namenu nove redovne družbe, je začel sanjati. In s Frančiškovo naivnostjo ju je našel.

Znano je, kako je Frančišek prišel do svojega redovnega vzora. Trikrat je dal duhovniku na slepo odpreti mašno knjigo. In kjer se je odprlo je bila beseda o evangeljskem uboštvu. Na isti način je Rev. L. T. Wattson ugotovil ne samo namen, ampak tudi ime svojega bodočega reda. Sedmo nedeljo po Binkoštih, 9. jul. 1893, je po službi božji sam ostal v cerkvi. Pa mu pade omenjeni dogodek iz življenja sv. Frančiška v spomin. Kaj če bi še jaz tako naredil, mu pravi notranji glas. Rečeno storjeno. Na oltarju je še ležalo sv. pismo. Pristopi, je vzame v roke, spoštljivo poljubi, se priporoči za razsvetljenje in trikrat na slepo odpre.

Prvikrat mu padejo v oči besede: »Če je kdo žejen, naj pride k meni in naj pije« (Jan 7, 37). Drugič so njegove oči obvisile na besedah: »Kajti če smo se z Bogom spravili po smrti njegovega Sina, ko smo bili še sovražniki, bomo mnogo bolj, odkar smo se spravili rešeni po njegovem življenju« (Rim 5, 10). Tretjič je zagledal kot rdeče tiskano, kar je pisano v 11 poglavju prvega lista sv. Pavla Korinčanom o evharistični pravni daritvi. Vsa ta mesta si je takoj izpisal. Zapisek v Graymooru hranijo v arhivu. Iz vseh mu je kot v enem akordu odmevalo v duši: Sprava, sprava, sprava! Nič več ni dvomil, da se mora nova redovna družba imenovati: Družba sprave. In ker bo pozidana na temelj Frančiških vzorov, bo njeno polno ime: »Frančiškovi bratje sprave«. To je bil zaenkrat še krst brez otroka. Kajti ta se je šele čez sedem let rodil.

Vmes se je Rev. Wattson odzval klicu nekaterih podobno mislečih in čutečih anglikanskih pastorjev, ki so se združili v nekako redovno misijonsko družbo v Omahi, Nebr. in ga povabili za predstojnika. Člani so se zavezali, da hočejo ostati neoženjeni in živeti skupno življenje. V tem je videl en korak bližje svojemu vzoru, zato je sledil klicu. Tam ga je l. 1896. zajelo pismo neke dotlej mu nepoznane anglikanske redovnice, S. Lurane White. Rada bi bila izvedela, če obstoja v anglikanski cerkvi v Ameriki kaka ženska redovna družba, v kateri bi sestre obljube polagale.

S. Lurana je bila takrat 25 letna novicinja anglikanskih sester Deteta Jezusa pri anglikanski stolnici v Albany, N. Y. Ker pa tamkajšnji škof sestram po dovršenem noviciatu ni dovoljeval kakih redovnih obljub, S. Lurana s tem ni bila zadovoljna. Čutila je, da bi bila šele takrat res Bogu posvečena, če bi se mu z obljubo darovala. Odtod njeno vprašanje na Rev.

Wattsona. Ta ji je mogel odgovoriti le, da v Ameriki take anglikanske redovne družbe ni, pač pa v Angliji. Izmoledovala je od sorodnikov, da so jo pustili tja. Vstopila je pri anglikanskih »Betanijskih sestrah«, ki so delale obljube. A ne, da bi pri njih ostala. Le, da se vzposobi za mater slične redovne družbe v Ameriki.

Po dovršenem noviciatu in obljubah je poromala še v Rim in Asiz na grob sv. Frančiška, ki ga je v Angliji spoznala in vzljubila. Na njegovem grobu in pri klarisah, s katerimi se je ob tej priliki seznanila, se je tudi ona navdušila za redovno družbo v Frančiškovem duhu. S tem vzorom se je vrnila v Ameriko in nastanila na svojem domu v Warwiku, N. J. Tam si je uredila domačo kapelico in se z molitvijo pripravljala na svoj poklic redovne ustanoviteljice.

Tu jo je, ravno na vigilijo sv. Frančiška 1. 1898. obiskal Rev. Wattson, da izmenja z njo svoje misli glede obojestranske redovne ustanove. Glede vzora sta si bila edina. Vprašanje se je sukalo samo okrog: kje, kako in kdaj. Glede prvega vprašanja je imela S. Lurana že gotov načrt. Ko je stikala okrog po širši okolici za pripravnim krajem, se ji je najbolj dopadlo romantično gričevje okrog sedanjega Graymoorja ob glavni cesti med New Yorkom in Albany, ki je bilo takrat še vse samotno in zapuščeno.

V tej gošči je našla napol razpadlo leseno kapelico, ki pa že zdavnaj ni več služila svojemu namenu, ampak je bila zatočišče za razne »vandrovce«. Ko si jo je z vso okolico ogledala, je vzkliknila: »To bo moja »porciunkula, tu bo zibelka moje nove redovne družbe!« To skrivnost je odkrila Rev. Wattsonu. Takoj si je sam na licu mesta ogledal dotični kraj s tisto barako in se prav tako navdušen vrnil k njej. Dne 7. okt. 1898 sta si ti dve plemeniti duši podali roki za skupno delo pri ustanovitvi nove redovne družbe »Frančiškovih bratov in sester sprave.«

(Nadaljevanje prihodnjič)

Kako se gibljejo tretjeredne skupščine

Ljubljana. — Letno poročilo. Zopet je minilo eno leto in z nekakim strahom ob negotovem svetovnem položaju začenjamo novo leto. Upajmo, da nam pretečeno leto ni bilo prazno in izgubljeno za večnost ter smemo pričakovati, da nas bo sv. Frančišek v novem letu, ki ga začenjamo z dobrimi sklepi, čuval in podpiral s svojo priprošnjo pri Bogu.

Pretečeno leto je bilo za nas posebno pomembno, ker smo smeli po izredni milosti božji praznovati v naši mili domovini kongres Kristusa Kralja. Nanj smo se začeli pripravljati že 28. januarja s sv. mašo in skupnim sv. obhajilom ter smo od tedaj naprej pri skupnih pobožnostih molili za dober uspeh kongresa. Tretji red je prispeval k stroškom kongresa Din 1500.

Ker zavisi porast in napredek tretjeredne skupščine le od duhovnega napredka posameznih članov, zato je preč. p. voditelj poskrbel za duh. vaje, ki smo jih opravili v dneh od 2.—5. februarja. Vodil jih je preč. p. Silvin Lenartič. Tretjeredniki so se jih pridno udeleževali in po človeški sodbi besede voditelja niso padle na nerodovitna tla. Seveda Bog pa vodi o tem svoje račune.

V letu 1939. smo imeli redno vsak mesec tretjeredni shod. Meseca oktobra pa smo prvič poromali na shod k sv. Frančišku v Šiško. Udeležba je bila kljub slabemu vremenu zelo številna. Ganljivi prizor se je nudit,

ko je množica tretjerednikov po govoru preč. p. voditelja o treh poglavitnih Frančiškovich čednostih pred podobo svojega očeta Frančiška zapela pesem njemu na čast.

Prejeli smo oba papeževa blagoslova in vse vesoljne odveze.

Sv. maše po namenu tretjega reda so se brale vsak torek in soboto, na dan shoda ter ob praznikih tretjerednih patronov. Posebej smo imeli sv. mašo s skupnim sv. obhajilom dne 21. februarja za pok. sv. očeta Pija XI.; popoldne pa smo opravili molitveno uro za dober izid papeževe izvolitve, 16. aprila smo opravili po shodu molitve in zahvalno pesem za srečen in hiter izid papeževe izvolitve.

Izredno sv. mašo smo nadalje imeli 3. maja zjutraj ob 1/26 uri na Rožniku. Vsled hudega naliva je bila udeležba bolj pičla.

(Dalje prihodnjič.)

Kamnik. Letošnja huda zima je položila več tretjerednic na bolniško posteljo. Ena je umrla, namreč Marjeta Prinčič. Naj v miru počiva! V zadnjem času so umrle še te-le: Dobovšek Katarina, Nevlje; Zore Ana, Kamnik; Koželj Terezija, Tunjice; Katarina Belic, Radomlje in tretjerednik Drečnik Martin, Mekinje.

Bolnim tretjerednikom in tretjerednicam priporočam duhovno obhajilo. V Ameriki imajo to stvar tako urejeno, da bolnim osebam na željo vsaki dan prinašajo na dom sv. obhajilo. To se mi zdi tudi zelo pravilno: Če namreč priporočamo zdravim ljudem pogostno, da, vsakdanje sv. obhajilo, zakaj bi jih puščali brez tolažbe tedaj, ko so je najbolj potrebni. Mogoče se bo sčasoma tudi pri nas v tem oziru tako uredilo, kar je zelo želeli.

Meseca aprila bo kakor po navadi shod zadnjo nedeljo, obenem bo letna ponovitev obljub ter sprejem novih članov. Naj se dotični pravočasno oglasijo.

Če se kateri tretjerednik ali katera tretjerednica preseli za stalno drugam, naj se odjavita in prijavita tam, kamor sta prišla, če je tam tretjeredniška skupščina.

P. S.

Stopiče. Tretjeredna skupščina je izvolila novo predstojništvo za našo faro, kar upamo, da bo v napredek tretjega reda. Hvala Bogu, naša skupščina se prav razveseljivo razvija, kar nam je vsem v čast. Lep uspeh lahko beležimo že v tem, da smo pridobili 17 novih naročnikov za »Cvetje«.

Pred vsem pa moramo biti Bogu hvaležni, da nam je naklonil tako dobrega in tako vnetega voditelja, ki tako očetovsko vrši med nami svojo duševno pastirsko službo.

Šmartin pri Kranju. Naša skupščina šteje približno 150 živih udov. V preteklem letu so pristopili 3 udje, umrlo je pa 8 udov.

Takoj v začetku letošnjega leta pa je umrla v Bitnjem Zavrl Frančiška. V tretjem redu je bila 16 let. Bila je vzorna krščanska žena. Zgodaj je postala vdova, s štirimi nepreskrbljenimi otroci. Le iz sv. vere je vedno črpala moč, da je zmogla vse napore in premagala vse težave, katere ji je nalagala vzgoja otrok in skrb za veliko kmetijo. Tudi za reveže je imela vedno usmiljeno srce. Na stara leta je imela to tolažbo, da je imela vse otroke dobro preskrbljene. Naj v miru počiva!

Prvo slovensko tretjeredno romanje v Rim, Asiz in v Padovo

Romanje se vrši od 27. junija do 5. julija 1940.

Obiskali bomo najprej sveto mesto Rim, kjer si bomo ogledali razne znamenitosti in se bomo poklonili namestniku Kristusovemu sv. očetu papežu Piju XII.

V Rimu ostanemo pet dni. Stanovanje in hrano bomo imeli v zavodu sv. Marte, prav blizu bazilike sv. Petra. Za vsaki dan je določen natančen program, da si ogledamo najvažnejše stvari. Za vodstvo po večnem mestu imamo spretno vodnike duhovnike, ki bodo romarjem vse zanimivosti strokovnjaško razložili.

Nazaj grede iz Rima bomo obiskali Frančiškovo sveto deželo: Umbrijo in njeno sveto mesto Asiz, rojstni kraj našega serafinskega očaka in Padovo, kjer je grob velikega čudodelnika sv. Antona.

Spored vsega potovanja boste dobili priglasenci v posebnih knjižicah.

Bazilika sv. Petra v Rimu

Za priglasitev je treba pomniti sledeče:

1. Kjer je frančiškanski, minoritski ali kapucinski samostan, tam se priglašujte na samostanski porti, oziroma pri svojih tretjerednih voditeljih. Drugi se priglasite vsak v svojem župnem uradu, pri g. župniku.

2. Vsak priglašenelec mora, ko se prijavi, izročiti tri svoje fotografije (5×4). Te rabimo za skupni potni list, ker se peljemo v tujo državo. Pri prijavi je treba navesti krstno in rodbinsko ime; ime očetovo; krstno in dekliško ime matere; poklic, dan leto in kraj rojstva ter stalno bivališče udeleženca.

3. Prijavi je treba priložiti izjavo sreskega poglavarstva, da nima nič proti temu, da se priglašenelec udeleži romanja v Rim s skupnim (kolektivnim) potnim listom.

4. Zadnji čas za prigrasitev je 1. maj 1940. Po tem dnevu se prijave zaključene, da se lahko potem druge stvari pravočasno uredi.

Cene za potovanje in za vso oskrbo so:

Papež Pij XII.

Za III. razred: 1150 din.

Za II. razred: 1300 din

Vse to se lahko plača ob enem ali v treh obrokih in sicer:

Pri prigrasitvi
za III. razred 150 din,

za II. razred 300 din.

1. maja 500 din.

1. junija 500 din.

Z omenjenim zneskom je poravnana vožnja od Ljubljane do Rima in nazaj do Ljubljane, vsa vožnja z avtobusi po Rimu zaključno s kosilom v Benetkah, zadnji dan romanja. V tem je vključeno tudi stanovanje in prenočišče v Rimu, v Asizu in v Padovi. Tudi pijača pri kosilu in pri večerji je v tem vračunana. Enako bo vstopnina v razne muzeje s tem plačana. Le kakšni osebni izdatki niso v tem mišljeni kot: razglednice, razni spominki itd.

Knjižico kot legitimacijo, kakor tudi številko sobe za prenočišče dobi vsak prigrasjenec pri zadnjem obračunu.

Kdor želi hotelsko hrano in stanovanje, plača 100 dinarjev več.

ŠTEVILO ROMARJEV JE OMEJENO NA 500. ZATO SE PRIGLASITE HITRO, DA NE ZAMUDITE!

Romanju se lahko priključijo tudi taki, ki niso v tretjem redu.

P. Odilo Hajnšek O. F. M.
voditelj romanja.

Priljubljeno binkoštno romanje

Kakor vsako leto, bo tudi letos o binkoštnih praznikih priljubljeno romanje, združeno s prijetnim izletom z ladjo po morju. Ko ste že mnogi bili na binkoštnem romanju tekom zadnjih 12 let, sta letos istočasno dva romanja, da boste lahko izbirali: prvo romanje je k Materi božji na Trsat (Sušak), združeno z izletom po morju na otok Rab (5 ur vožnje od Suša-

ka), drugo romanje pa je k Materi Božji Zdravja v Split, s prelepim izletom po morju na Hvar — otok »večne pomladi«. Obojno romanje je skrbno pripravljeno in nudi za mal denar vse: dušo posvečuje, srce razveseljuje in oko osrečuje. Kdor le more, naj gre na prelepo binkoštno romanje! Polovična voznina je že odobrena, a vodstvo romanja pričakuje še večje znižanje, če bo dovolj romarjev pravočasno priglasih. Podrobna navodila so preobsežna, da bi jih tukaj objavili, vodstvo romanja pa pošlje romarski list in navodila vsakomur brezplačno, če pošlje svoj naslov po dopisnici na naslov: Uprava »Po božjem svetu«, Ljubljana, Sv. Petra nasip 17.

S. Marija Celina od Darovanja

(Njeno življenje in blažena smrt.)

Krščanska družina — začetek svetosti!

Resnična krščanska družina, krščanska v izpolnjevanju vseh dolžnosti, je tisto svetopisemsko drevo, ki daje dober sad. Otrok, ki je že po prirojenih lastnostih verna podoba staršev, vsrkava v družini svoje prve vtise, ki ga spremljajo včasih celo življenje, zato je res dobra družina milost, ki jo Bog nakloni otroku ob rojstvu. S. Marija Celina je prejela to milost. Oče German Kastang je bil mož žive vere, ki je ni mogla omajati nobena preskušnja, ki jih je toliko prišlo nadenj. Bil je resnično pobožen. Po smrti svoje žene ni bilo večera, da ne bi odmolil sam celega rožnega venca; s to pobožnostjo se je družila velika dobrot, ki kaže včasih že skoro frančiškansko potezo: reveža ni mogel pustiti od hiše brez milodara, raje si je sam pritrgal. Ob neki priliki, ko so reveža — bil je eden iz dolge vrste tistega dne — brez njegove vednosti na kratko odslovili — je poslal otroka z darom za njim. Še lastovkam, ki so začele skozi ubito okno znašati gnezdo v sobo, ni zaprl vhoda, raje ni popravil okna. Mati Marija, močna žena, neupogljive volje, je prenašala z možem tiho vse nesreče, ki so ju zadevale. Bila je toplo središče družine, s trdno roko je vzgajala vse otroke; 12 jih je rodila in kljub skrbem je sprejela vsakega kot dar iz božjih rok. Raje jih imam sto, kot pa izgubim le enega, je zaihtela v solzah, ko je stala ob krsti enega izmed njih. Razumljivo je, da jih je vzgajala v ljubezni do Boga in Marije; prvi gib, ki so ga otroci znali, je bil križ in prve besede Jezus, Marija, Jožef. Pogosto je stopila do zibelke, kjer je mirno spal najmlajši, ga tiho gledala, molila nad njim in ga nazadnje z velikim križem blagoslovila. O materin blagoslov, ki dajejš rast svetnikom!

Vsi, ki so poznali to vzorno krščansko mater, so govorili o njej s spoštljivim občudovanjem: »Gospa Kastangova je bila svetnica!« In res so dosegle včasii njene kreposti junaško stopnjo: Nekoč pride k njej sosed, čeprav družini vsled nesporazuma že dolgo nista občevali med seboj, prinese v naročju svojega otroka in jo s solzami prosi pomoči zanj. Sosed, sama ga ni mogla dobiti in ker so ga umetno hranili, je oslabil — telo in obraz sta bila pokrita s krastami, da ga je bilo groza pogledati. Zdravnik ji je svetoval kot edino zdravilo, da odda otroka dobri dojilji. V tej stiski se zateče sosed, h gospej Kastangovi, naj odstavi svojega otroka in sprejme njenega. Gotovo je gospa Kastangova vzdrhtela ob tej misli, toda gledala je v otroku tudi podobo Njega »ki

je podoben gobavcu«. Niti za trenutek ne pokaže boja, ki je vstal v njeni duši, sprejme ubogo dete in ga v nekaj mesecih vrne novemu življenju. Kedo naj opiše njeno čudovito potrpežljivost ob tem otroku, ko bi se manj junaški materi že ob pogledu nanj vzbudil gnus.

Dobri otroci so veselje staršev.

V taki družini se je rodila Ivana Germana, bodoča klarisa sestra Marija Celina od Darovanja. Bilo je l. 1878. na praznik Marije Pomočnice. Tiha, jasna majska noč je zagrinjala zemljo, prav kakor tedaj, ko je preživljala zadnje trenutke na zemlji — 19 let in 6 dni kasneje. Zibel ji je tekla v pokrajini Dordogne (Dordon) v lepem Nojalsu (Nožalu). Komaj 20 m od vaške cerkvice se beli njen rojstni dom, s svojo lagodno razsežnostjo, steklenimi vratmi in žaluzijami na oknih, zbujujoč prijetni občutek blagostanja, ki je, žal, le prihitro minilo!

Bila je šesta v vrsti svojih dvanajstero bratcev in sestic, toda, rekel bi, najlepši cvet v tem rožnem šopku in posebni ljubljencek družine. Bilo je nekaj očarljivega na nji, kar ji je pridobilo srca vseh. Še mati, ki je vendar ljubila vse otroke z veliko nežnostjo, je imela zanjo še poseben kotic v srcu. »Vsi smo to vedeli«, pravi v svojih spominih njena starejša sestra, ki je sama občutila njeno zmagovito privlačnost, »in vendar ji niti zavidati nismo mogli. S svojimi svetlimi kodrci, s plavimi razumnimi očmi, ki je srce sijalo iz njih, je bila tako ljubka, da je bil vsak srečen, če ji je mogel postreči ali ji kaj darovati.« S svojo zgodnjo razumnostjo, ljubeznivo in neprisiljeno naravo ter čudovito lepoto je bila v ponos staršem. Ko je včasih gledal njen kerubinski smehljaj, je očeta za hip prešinil strah ob toliki lepoti in nedolžnosti, zdrznil se je ob misli, da nebo takega zaklada pač ne bo dolgo pustilo na zemlji.

Ta lepota se je združevala z globoko pobožnostjo že izza prvih let. Ob pogledu na njeno zbranstvo in njene sklenjene ročice ni bilo mogoče dvomiti, da ta otrok ve, da se pogovarja z dobrim Bogom. Kolikokrat je stekla sama pred oltar v sosednjo cerkvico in molila pred oltarjem; brž ko je mogla, je vodila s seboj še mlajše bratce in sestrice, najmlajšega komaj noseč na rokah. S to pobožnostjo se je skladala njena velika ljubezen do staršev, ki je rastla skoro do oboževanja: prostovoljno bi jim za vse na svetu ne hotela povzročiti žalosti.

Toda kdor je poznal tiho, krotko in ljubeznivo Germano osemnajstih let, ne bi mogel slutiti, kakšna je bila v svojih otroških dneh: živahna, ponosna, pogumna do smešnosti, odločna, da je ta odločnost prehajala časi v trmoglavost. Prav nič se ne boji, ko gredo dražiti ose. Ona je prva s trstiko v roki, ki jih napade. Ko je treba v uro oddaljeni vasi čakati na otroško predstavo, prisili svojega manj odločnega bratca, da ostaneta, čeprav morata o polnoči in skozi gozd sama domov. In ko drugokrat ne more drugače dokazati bratu svoj prav, sname očetovo puško in ga požene v beg. To pa je tudi njen »največji greh.« Mati jo zato tudi ostro kaznuje; drugi dan jo pelje sama v šolo in vpričo celega razreda pove učiteljici njen prestop, da jo tako očitno poniža. Taka grenka zdravila je znala uporabiti mati Kastangova pri svoji vzgoji. Kakor jo je imela rada, ji ni popustila v najmanjši stvari, že zgodaj jo je navajala na red. »Na vse se je treba privaditi«, ji je govorila, »nihče ne ve, kaj ga še čaka!« Učila jo je velikodušno sprejemati male žrtve in premagovati svoj prekipevajoči značaj. Zdi se, kot bi mati oblikovala Germano v s'utnji njenega izvoljenstva in da se je hčerka trudila postati dobra in sveta, kot bi slutila, da ji je Gospod odmeril le malo dni.

S. J.

Veliki križarji na smučanju v Hotavljah

Nedelja 31. decembra.

Za to jutro so bili določeni štirje, ki naj bi šli že ob šestih k maši, v farno cerkev na Trato. Ob petih je prišel k Maksu Dajo in ga zbudil. Jaz pa sem bil, ker me je zeblo, že buden. Tudi k meni je prišel. Delal sem se, kot da spim. A nič ni pomagalo. Ko sem mislil, da je že odšel od mene, sem debelo pogledal, a glej ga, še je poleg mene, in mi pravi, naj vstanem in grem k maši. Vprašal sem Maksa, ali greva tudi midva. Nekaj časa je bil tiho, potem pa mi je rekel, da pojdiva.

Hitro sva vstala, čeprav se je Marijan norčeval iz naju, da bova primrznila. Gotovo je bilo 30 stopinj pod ničlo, ko sva po snegu, ki je kar pel pod nogami, hitela v polmraku proti cerkvi. Ker nam je bilo po maši še bolj mraz, smo tekmovali, kdo bo prej doma in se pri tem dodobra ogreli. Sedaj smo se pa mi norčevali iz ostalih, ki so leno vstajali, in ki bodo morali pri maši stati, dočim smo mi lepo sedeli. — Odšli so. Mi smo igrali šah in karte. Hitro in ob veseli zabavi je minulo dopoldne. Po kosilu je šel Marko z g. patrom na sprehod, mi pa v sneg. Med potjo smo delali načrte, kako bi izplačali tiste, ki so nam nagajali. Staknili smo star lonec in s tem smo potem kronali Pepka za »kralja lukenj«, ker je tolikokrat padel pri smučanju. Petra pa, čeprav se je branil, za »Miss Hotavljec«. Že skoro pred odhodom je prišel Acek domov in tega smo na klopici kronali za »smetano«. — Avtobus je tu. Vstopili smo in vso pot do Škofje Loke prepevali, kar se je dalo. Ob sedmih smo vstopili v vlak in ob osmih smo se po zabavni vožnji vstavili doma, v beli Ljubljani! Čeprav so nam lepi dnevi v zimski naravi prehitro minili, vseeno smo bili veseli in zadovoljni, ker smo se navžili svežega zraka v sončni in mrzli zimski naravi, si utrdili zdravje in izurili duha in telo.

Celje. Naprej Frančiškova mladina v novem letu! Ta klic se je slišal v začetku novega leta. Z božjo pomočjo hočemo tudi uresničiti ta izrek. Šli smo spet za en korak naprej. Dne 4. febr. smo imeli lepo slovesnost.

21 malih Frančiškovich križarjev je bilo sprejetih med Velike križarje. Dobra srca so nam toliko pripomogla, da smo si tudi obenem nabavili plašče. Sprejem je imel celjski pater gvardijan in definitor.

Sestanke imajo Veliki križarji vsako nedeljo ob pol 11. uri, katerih se tudi vestno udeležujejo, saj od sestankov bo odvisen tudi uspeh in prospeh. Na sestankih se je tudi obravnavalo, kako priti v dotiko tudi z drugimi križarji? Najlažje seveda potom Cvetja, zato bi bilo lepo, da bi se vsi oglašali v Cvetju in poročali svoje zanimivosti. Četudi vsi ne morejo naročiti Cvetja, bi se vendar na sestankih lahko prečitali vsaj odlomki. Če bomo bolj složni, tem bolje za nas. Oče Frančišek, bodi nam vzor!

F. Z.

Večer na ulici

Noč počasi razgrinja svoja krila nad mestom. Električne svetilke se borijo z mrakom, ki sili preko streh v mestne ulice. Izložbe že žarijo v bajni svetlobi.

Ulice so živahne kakor mravljišče. Zdi se, da ljudje bolj ljubijo umetno svetlobo kot naravno. Tudi čez dan so ulice polne, a glej, kako ljudje drviyo drug mimo drugega; vsak je pogreznjen vase in gre za svojim opravkom. Njihovi obrazi so resni, zaskrbljeni, včasih tudi brezbrizni, neka mrzla vdanost v usodo sije iz njih. Ko pa mine dan, ves pust in dolgočasen, zaživi mesto. Pa sedaj poglej po mestnih ulicah! Živahni razgovori in prešeren smeh ti udarjajo na ušesa. Opazuj te ljudi, ta lica, iz katerih so izginile poteze nedolžnosti! Z barvami in smehom hočejo zakriti to resnico. A zastonj! Kar enkrat človek zgubi, tega ne more nadomestiti in prikriti. Ta lica bi se rada zasmejala, pa se le skremžijo, njihov izraz je podoben bolj jokju kot smehu. Iz smeha čutiš, da imaš pred seboj ljudi, ki se igrajo z življenjem. In njihova hoja! Skoro se bojiš stopiti med nje, ker se ti zdi, da ne spadaš tja. Ako pa se slučajno znajdeš sredi take družbe, te kar zazebe pri srcu.

Kar se oglasi zvon. Srebrni glas »Ave Marije« se zliva preko streh in vabi in prosi in trka na človeška srca. K molitvi vabi zvon, ali se kdo odzove? Ali se odzovem jaz, ali se odzoveš ti? Ali prekineva pogovor, ali imava toliko poguma, da narediva znamenje sv. križa in tiho zmoliva »Angel Gospodov«? Sram naju je. Brat, sestra, boječa sva! Koliko zasmehovanja je preстал Kristus za naju, midva pa se bojiva posmeha naduteža. Kaj bova naredila prihodnjč?

P. EVSTAHIJ:

Naš novi svetnik sv. Salvator iz Horte

Kratek opis življenja frančiškanskega brata laika.

(Prevod iz italijanščine.)

(Nadaljevanje.)

Onstran smrti.

Ni še bil zadnjč izdihnil brat Salvator, kar se je že nad mestom Kaljarijem vzdignila nepričakovana nevihta — kakor je povedano v Ob-
ravnavi glede čednosti in čudežev — in sicer tako silovita, da je razgibala zvonove v mestu, ki so takoj zadoneli v njegovo slavo.

Mrtvo truplo so položili sredi cerkve na mrtvaški oder in prižgali tisočere lučke. Tri dni je mogla silna množica nepretrgoma tamkaj mimo korakati in poljubljati svetniku noge ter obleko. Tretji dan pa, preden so truplo spustili v grobno jamo, je vpričo Mons. nadškofa in kraljevega namestnika v daljšem pogrebem govoru proslavljal ponižnega redovnika pater Janez Penna iz Družbe Jezusove.

Nad tem grobom pa, in sicer že od trenutka, ko se je zaprl, so se pričele po vrsti razcvetati milosti in neprestano so se godili čudeži, medtem ko je rastlo čiščenje ter se naglo širilo po Sardiniji, po vsej Španiji, zlasti v Sveti Kolomi de Farnès, v Horti, v Geroni, v Tortozi, v Valenciji ter v Barceloni; takisto na raznih krajih po Italiji (posebno v Genovi in pa v mestecu Orta d' Atella v Kampániji, kakor da bi brat Salvator to mestece posebno ljubil pri spominu na svojo Horto v Kataloniji); čiščenje se je pa širilo tudi v Franciji, na Portugalskem in tja do Indije.

Dragoceno truplo so bili dvakrat prenesli, prvič leta 1717. v cerkev svetega Mavra, drugič pa leta 1758, v cerkev svete Rozalije, kjer se sedaj nahaja.

Leta 1586., to je komaj devetnajst let po smrti svetnikovi, je častiljivi Frančišek Gonzaga, kakor smo že omenili, poslal svetemu očetu Šikstu V. poročilo o njegovih čednostih in čudežih.

Leta 1600. so nadškof mesta Kaljarija in nato škofje iz Gerone, Tortoze in Barcelone uvedli uradne cerkvene preiskave o junaških krepostih in čudežih. Za vodstvo teh obravnav je bil določen pater Dizmas Serpi, sardinski provincial.

Leta 1606. so bile te začetne obravnave zaključene. Istega leta je na prošnjo Filipa III. španskega kralja, ki jo je poslal svetemu očetu Pavlu V., dovolila sveta obredna kongregacija, da se bratu Salvatorju sme privedati naslov »blaženi«, in da se smejo očitno izpostavljati njegove

podobe ter razširjati med ljudstvom »Življenjepisi«; nekateri teh spisov o svetnikovem življenju so bili že nekaj let natisnjeni. Sveti oče Urban VIII. je leta 1624., na prošnjo španskega kralja Filipa IV., odobril, da se sme cerkveno uradno pričeti z glavno obravnavo v zadevi za poblaženje in zasvetničenje. Benedikt XIII. je leta 1724. dovolil mestu Kaljariju, dalje pokrajini Horte, Sveti Koloni de Farnès in frančiškanskemu redu uporabljati lastno mašno besedilo in opravljati cerkvene dnevnice ali oficij na čast blaženemu. Glavna obravnava za kanonizacijo ali zasvetničenje je ostala pretrgana od te dobe do leta 1882., ko je Leon XIII. dovolil, da se sme z njo znova pričeti.

Izmed najnovejših ozdravljenj, ki so se zgodila na priprošnjo brata Salvatorja, naj omenimo naslednje: Ozdravel je petintridesetletni Rafael Ferraza (1904) iz Orte di Atella, imel je zastrupljenje, imenovano »tanasus« (omrtvični krč). Ozdravel je Salvator Del Prete, takisto iz Orte di Atella, imel je vnetje možganske mreže, ki je bilo nastopilo po malariji (1883). Ozdravela je (1907) petmesečna deklica Frančiška Silvestri, tudi iz Orte di Atella, imela je vnetje lasastega sapnika. Naj dodamo še dva čudeža, ki sta bila potrjena za kanonizacijo: popolno je ozdravel deček Marij Piras iz Kaljarija (1931), imel je vnetje osnovne možganske kožice zaradi sušice; takisto je (1933) ozdravela deklica Avrora (Zora) Secchi (izg.: Sèki) iz mesta Mandasa. Zbolela je bila za hudo škrlatico, pridružilo se je zelo nevarno obolenje v udih in možganskih kožicah.

NAŠE SESTRE **MARIJINE** MISIJONARKE

O. STANKO MARIJA:

Ob 100 letnici rojstva ustanoviteljice FMM m. Marije od Trpljenja.

Na hudomušno vprašanje enega navzočih patrov, kdo da je ta »svetnica« na sliki, se je hitro odrezala m. generalna vikarica: Santa Futura! (Bodoča svetnica) in to ime se je od tedaj FMM na freski prijelo.

M. Marija od Trpljenja je pa tudi v dejanju pokazala, kako zelo je hvaležna za vse, kar je prejela od sinov sv. Frančiška. Ko so bili 1902 verski redovi iz Francije izgnani in so morali tudi frančiškani akvitanske provincije zapustiti svojo domovino, jim je velikodušno odstopila svoj samostan v Friburgu v Švici, postavljen na mestu nekdanjega prostoz-

darskega templja, in svojim misijonarkam kupila v istem mestu drugo hišo. Smatrala je to za nekaj čisto samoobsebi umevnega.

Po 5 letih začasno potrjenih generalnih konstitucij je sv. stolica na toplo priporočilo pariškega nuncija in mnogih škofov, ki so se osebno mogli prepričati o blagoslovljenem delovanju FMM v svojih škofijah izdala odlok, s katerim definitivno potrjuje konstitucije. Bilo je ravno na praznik Vnebohoda, v Marijinem mesecu maju 1896. P. general v spremstvu p. Rafaela in svojih tajnikov je slovesno sam objavil dekret pred zbrano družino v cerkvi, ki je nato polna veselja zapela hvalnici Te Deum in Magnifikat.

Mesec maj je bil m. Mariji od Trpljenja posebno ljub, ker je bila v tem mesecu krščena, birmana in prvič obhajana; sedaj je pa prejela tudi končno potrditev konstitucij v tem mesecu. Njena duša je bila polna zahvale do Brezmadežne in da ji izkaže svojo globoko hvaležnost, je na praznik presv. Trojice, ki je bil 1896 zadnjega maja, pred svojimi zbranimi misijonarkami slovesno prečitala besedilo posvečenja, ki ga je podpisala s svojo lastno krvjo, in s katerim v svojem in v imenu cele svoje misijonske družbe izbere Brezmadežno Devico za vedno za generalno predstojnico, provincialko in prednico v zahvalu in priznanje vseh milosti, ki jih je naklonila FMM.

Dne 30. novembra 1896. se je v Rimu zbral generalni kapitelj, ki je moral po konstitucijah vsakih 12 let voliti generalno predstojnico. M. Marija od Trpljenja je bila to pot soglasno izvoljena, saj je uživala neomejeno zaupanje vseh svojih hčera. Kapitelj je nato določil razmejitev novih 4 provinc, ki jih je postala potrebna vsled hitrega širjenja družbe. Bile so to: provincija Sredozemlja s hišami v Marseillu in Tuniziji, Portugalska, Anglija in Kanada ter Kitajska. Vseh provincij je družba imela 7.

Kitajski misijonar se oglašča

Predraga sestra!

Hvala Tebi in s. Filomeni za vsa pisma. Prejel sem z veseljem tudi vse drage podučne liste in od skrbnega upravnništva katoliških misijonov tudi lepe podobice, rožne vence, svetinjice, jaslice, Mohorjeve knjige in od plemenite družine umrlega gosp. prof. Ratajca lepo denarno pomoč, namreč nad 242 kit. dolarjev. Tebi in vsem blagim dobrotnikom naj Bog obilno povrne!

Opustim opisovanje o naših nemirnih razmerah o katerih pač dovolj zveste iz dnevnik čiasopisov.

Glede mojega misijonskega delovanja Ti v par vrsticah povem, da sem ob prihodu novih gospodarjev lansko leto za par mesecev moral prenehati s šolami. Potem pa se je trpeče ljudstvo začelo vračati v svoje domove. Število novospreobrnjenih je hitro naraščalo, ki so poželeli šole. Z višjim dovoljenjem sem zanje na glavnih postojankah nastavljal misijonske učitelje, vseh nad 20. Pridno so mi pomagale vnete »Sestre Marijine frančiškanke.« V zadnjem letu sem z božjim blagoslovom krstil nad 700 katehumenov. Priglašajo se mi razne nove vasi in prosijo za šolo. Tako sem z misijonskim delom vedno bolj preobložen in vedno bolj pozabljam ali zapostavljam dopisovanje, ker se mi tukaj število bratov in sester vedno bolj množi.

In Ti bodi veselo prepričana in Bogu hvaležna z menoj, da imaš Ti pri tem blagoslovljenem misijonskem delovanju z drugimi zaslužnimi misijonskimi dobrotniki še posebno zasluženje. Moram hitro spet na misijonsko pot, ki ni brez nevarnosti, kot je za mnoge misijonarje. Pa nas veselo vzdržuje prepričanje, da je nad milijonkrat boljše in zaslužnejše umreti v misijonskem sv. boju za sv. Kraljestvo božje kot pa umreti v brezumnem sedanjem bojevanju za puhlo narodnostno ošabnost ali za mednarodno roparstvo.

Daj Bog Tebi in s. Filomeni in g. Viktorju in jubilejnemu Andreju in Ančki in preč. patrom in vsem blagim dobrotnikom in znancem vesele božične praznike in blagoslovljeno Novo leto. Z Bogom in Marijo Vaš prehvaležni

P. Peter Bapt. Turk.

Hankow, 29. nov. 1939.

P. HUGO:

Trpečim bratom na pomoč.

Španski škofje so sporočili svetu, da je bilo med civilno vojno najmanj 22.000 cerkva porušenih, še več pa oropanih najpotrebnejšega za službo božjo. Poprosili so za pomoč. Madžarski katoličani so se odzvali s sto mašnjimi kelihi. Kardinal-primas Španije se je madžarskemu lepo zahvalil za lep dar in mu sporočil, da bo vsak škof dobil enega poslanih kelihov, ostali pa bodo po največji potrebi razdeljeni.

Cesar Viljem o sedanjem papežu.

Ko je bil cesar Viljem še strah Evrope, sedanji papež pa apostolski nuncij na Bavarskem, sta prvič prišla v osebni stik. Nunciju Paceliju je mirovni papež Benedikt XV. l. 1917. poveril težko diplomatsko nalogo, naj skuša v njegovem imenu Viljema pridobiti za mir. Kot vemo,

se mu to sicer ni posrečilo, ker je bil Viljem ali preveč gotov svoje zmage, ali pa previsok za tako ponižanje. A to je pa sam priznal, da je papež to nalogo poveril enemu svojih najboljših. Tako-le spričevalo mu je dal: »Pacelli je nadkriljujoča osebnost, ljubeznjiv, velik duh in očarujočih lastnosti. Kratko, pravi lik visokega prelata katoliške cerkve.«

Jubilej jezuitskega reda.

Letos bo jezuitski red obhajal 400 letnico svojega obstoja. Kaj vse je v tem času storil za kraljestvo božje na zemlji, se ne da v nekaj besedah povedati, ampak bi bilo treba za to debelih knjig. To je bil izmed vseh cerkvenih redov vseskozi najbolj osovražen in najbolj preganjan red. A zato, ker je bil vedno in povsod najbolj borben za božjo pravdo, pred vsem z uma svetlim

mečem. Pa ni bil bogat samo na svetlih zvezdah učenosti, ampak tudi svetosti. Čast oltarja je bila priznana 165 sinovom sv. Ignacija. Veliko jih je še na potu do te časti. Tudi slovenski narod jim mnogo dolguje in se jih bo ob proslavi tega jubileja gotovo hvaležno spomnil.

Materino ime ga je rešilo.

Med 12. škofi, ki jih je nedavno sam papež v Rimu posvetil je tudi salezijanski škof La Ravoire-Morrow, apostolski vikar krišnagarski v Indiji. Ta je bil za časa mehiškega preganjanja rektor salezijanskega zavoda v Puebla. Revolucionarji so ga obsodili na smrt. Samo dve uri življenja so mu še dali na razpolago. V tem kritičnem trenutku se je pa skrnil za svoje drugo ime Morrow, ki ga je privzel po materi. Dejal jim je, da sicer svojo obsodbo lahko izvršijo, a naj bodo pripravljeni na sitnosti v Ameriko, ker je Amerikanec. Udaril je na pravo struno. Pustili so ga. Materino ime ga je rešilo.

Francoska duhovščina v vojni.

V zadnji svetovni vojni je francoska duhovščina z malimi izjemami služila v podrejenih službah najnižje vrste, deloma na fronti v strelskih jarkih, deloma v zaledju pri upravi. Kot taka je imela svoj moralni vpliv le bolj na svojo najbližjo okolico. Nekateri semeniški vzgojitelji so pa prigovarjali svojim gojencem, naj se za slučaj kakega novega vojnega plesa usposobijo za šarže, tudi častnike, ker bodo imeli v tem slučaju več vpliva na podrejeno moštvo. Ubogali so. Danes je med duhovniki in seminaristi vojaki veliko saržev in tudi častnikov. Samo med mobiliziranimi duhovniki pariške nadškofije je 200 častnikov, tudi nekaj višjih. Kajpada bodo morali ti svoje vojake tudi v bojni metež voditi.

Komunistična zvezda zahaja.

Veteran komunističnega gibanja v Ameriki Meleh Epstein, bivši urednik komunističnega dnevnika »Frei-

heit«, je na nekem velikem zborovanju v New Yorku izjavil: »Komunistična internacionala je kot tvorna sila že dogospodarila in je obsojena na smrt.« Epstein je eden tistih ameriških komunističnih vodij, ki je komunizmu radi tega hrbet obrnil, ker se je pobratil z nazizmom in si z njim razdelil Poljsko. Pravi, da je s tem Stalin izdal pravi komunizem. Iz tega se vidi, da je Epstein, menda Jud, komunist še ostal, samo ne stalinski.

Ljubezen je širokogrudna.

Katoliški škof Evgen J. Mc Guinness v severni Karolini, Amerika, je otvoril otroško zavetišče za 200 judovskih otrok, katerih starši so pribežali iz Nemčije. Umevno je, da ga judovstvo in drugo politično časopisje radi te širokogrudne ljubezni hvali. A krščanski ljubezni se zdi to samo po sebi umevno in komaj vredno take javne pozornosti. Ko bi drugače ravnala, bi zaslužila tako javno pozornost.

Žrtve vojne.

Izvedenci pravijo, da vojna samo v sedanjem obsegu požre dnevno od 85—100 milijonov dolarjev. V tem pa seveda ni uračunana razna po njej povzročena neprecenljiva škoda. Prav tako ne človeške žrtve. Vse te milijone bodo morali po vojni vračevati davkoplačevalci; celo taki, od katerih zdaj vojskujoče države zahtevajo krvni davek. Kaka odgovornost za tiste, ki so zanetili ta požar, o katerem trenutno še nihče ne ve, v kakih mejah se bo izdivjal.

Uboga Kitajska.

Kitajski škof domačin msg. Pavel Yu Pin, nankinški apostolski vikar, je napram Americancem izjavil, da je njegovi domovini vojska doslej pustila 6 milijonov sirot in 60 milijonov brezdomcev, beguncev. Milijoni teh vojnih žrtev bodo od lakote pomrli, če ne bo svet organiziral velikopotezne pomožne akcije. Škof pred vsem apelira na Ameriko, ki živi v velikem izobilju.

Če ima kdo slabo vest . . .

Kako je boljševiška Rusija navdušena za Stalina in njegov komunizem, jasno prča njen notranji špijonažni aparat. Nikolaj Novikov, svoj čas izredni poslanik Stalinov v raznih zaupnih misijah, kot nemški von Pappen, a danes uskok, je izjavil, da nobena država na svetu nima tako ogromnega in tako brezobzirnega špijonažnega aparata, kot boljševiška Rusija. En milijon špijonov je na delu, ki se dele v tri vrste in tri armade. Eni armadi načeljuje znana tajna policija GPU. Drugi armadi poveljujejo razne državne uprave. Tretjo pa vodi Stalin sam potom svoje izvršilne komisije. Ti Stalinovi špijoni obenem nadzirajo vse ostale. Dnevno vsi ti špijoni aretirajo 1000 oseb. Nekaj jih pošljejo v pregnanstvo, z drugimi pa napravijo kratek proces.

Sestra sv. Terezike umrla.

V lisieuxjskem karmelu je umrla najstarejša sestra sv. Male Terezike Marija Martin, v redu S. Marija presv. Srca. V karmelu je preživela nad pol stoletja. Vstopila je okt. 1886. Ko je okt. 1882 sestra Pavlina, ki je bila Terezikina druga mati, stopila v karmel in postala S. Agneza, je najstarejša Marija sprejela Tereziko v svoje materinsko varstvo. Ameriški katoliški list »The Register« prinaša iz Rima poročilo, da kroži vest, da se je Mala Terezika par ur pred smrtjo prikazala svoji sestri in ji razodela, da bo v dveh mesecih konec vojne. En mesec od tistega časa je že minil. Tedaj bi imeli samo še en mesec do miru. Menda taka razodetja vsak rad sliši, razen kakih vojnih špekulantov. Seveda je veliko vprašanje, če imajo kako podlago.

In naj molijo za mrtve . . .

(Sv. Francišek As.)

† Msgr. Jakob Gašparič — Trbovlje. Na svečnico je v Trbovljah umrl tamošnji župnik, duh. svetnik Msgr. Jakob Gašparič. Imel je eno najtežjih župnij v lavantinski škofiji, a malo kdo bi bil tako na mestu kot on s svojo vztrajnostjo in izredno ljubeznivostjo. Poleg vsega ogromnega dela je redno vodil tudi tretjeredno skupščino v svoji župniji. Bil je sam goreč in vnet tretjerednik in pri svojem vzorniku sv. Francišku je črpal svojo potrpežljivost in vedrost. Pokojni je bil rojen 4. julija 1872 pri Sv. Antonu v Slov. goricah. Gimnazijo je študiral v Mariboru in v Celju, te-

ologijo v Mariboru, kjer je bil l. 1899. posvečen v mašnika. Kaplanoval je pri Sv. Martinu na Pohorju in v Dolu pri Hrastniku. Za župnika je bil 14 let pri Sv. Rupertu nad Laškem, 16 let pa v Trbovljah. Mili Jezus, daj mu večni mir!

† **Janžovnik Franc.** — **Braslovče.** Dne 6. decembra 1939, ravno v času, ko se je v naši župniji vršil sv. misijon, je misijonski zvon s svojimi bratci v stolpu oznanil svojim farnim varovancem, da je odšel k Bogu po plačilo vnet tretjerednik Janžovnik Franc, p. d. Ravnikov oče ter je bil kot zvest in zaveden tretjerednik tudi stalen naročnik tretjerednega glasila »Cvetje«. Ne samo da je list v hišo prihajal redno, marveč je bil, kar je pač naloga lista, učitelj, voditelj in svetovalec. Pokojnemu je bilo

Cvetje najljubši list, ki ga je vedno visoko cenil. Zgled mnogim tretjerednikom! Ni čuda, da je tako kot zvest tretjerednik bil tudi zaveden kristjan, odločno katoliški mož, ki se nikdar ni strašil braniti načela sv. Cerkve. Kot oče številne družine je dajal svojim otrokom lep zgled katoliškega življenja po vzoru sv. očeta Frančiška. Težka je bila njegova pot zadnja leta, pa vendar je prihajal redno ob nedeljah in zapovedanih praznikih v svojo župno cerkev k službi božji. Noben upravičen vzrok ga ni zadržal; njemu je veljala zapoved: Bodi ob nedeljah in zapovedanih praznikih pobožno pri sv. maši! Vsako prvo nedeljo je prišel v samostansko cerkev v Nazarijih k tretjerednemu shodu, četudi je bila pot od njegovega doma do Nazarij 2 uri dolga. Niti starost, niti vročina in niti dež ga niso ovirali, da bi te svoje tretjeredne dolžnosti ne vršil. Globoko se je zavedal, da človek le pri Bogu najde dovolj moči za veliko vdanost v božjo voljo v boleznih in trpljenju. Naj si je bilo trpljenje še tako veliko in hudo, vdano je vzdihnil: »Naj bo v imenu božjem, kakor Bog hoče!« Tako je bila tudi njegova zadnja beseda in oporoka njegovim otrokom: »Hvala Bogu!« To je bilo njegovo geslo. Ljubil je Boga in svojo župno cerkev; tudi domačo podružno cerkvico pri sv. Janezu in Pavlu na Dobrovlju, pri kateri je bil 19 let ključar, in za katero je veliko žrtoval. Plačilo mu ni izostalo! Ljubil ga je tudi božji Zveličar in ga je še zadnji dan pred smrtjo obiskal na njegovem domu, da ga je okrepečal za zadnji boj ter mu tako dal poroštvo večne slave.

Dobremu očetu-tretjeredniku naj sveti večna luč!

† **Fr. Hubert Gabrovsky O. M. Conv.** — **Ptuj.** V minoritskem samostanu v Ptujju je dne 17. febr. umrl Fr. Hubert Gabrovsky. Že ime pove, da ni bil Slovenec. Bil je Poljak. V mladosti je mnogo potoval po Ameriki in je bil vojak v svetovni vojni. Leta 1924. je stopil v minoritski red in je živel večinoma v Zagrebu, le zadnji čas je bil nastavljen v Ptujju, kjer ga je dohitela smrt. Pokojni je bil tih in miren redovnik, ki je iskal svojo srečo v molitvi. Dogodki na Poljskem so ga zelo potrli. Prepričan je bil, da bo Poljska zopet vstala. Vstajenje svoje domovine in svojega naroda bo gledal iz nebes. Naj mirno počiva v bratski slovenski zemlji!

V molitev se priporočajo:

Od 29. nov. 1938. pa do 16. febr. 1940. umrli svetotrojiški tretjeredniki: Marija Sampl, roj. Polič (blizu 50 let v III. redu), Knezar Ivana,

Fras Marija, Križan Martin (glej njegov življenjepis!), Kranjc Marija, Ivana Družovec, roj. Divjak (skoro 50 let v III. r.), Ferenc Frančiška, Erman Terezija, Bračič Terezija, Bratko Barbara (mati p. Liberata v dunajski provinciji), Stopar Anton in Erman Franc (mož dela in bogu-vdanega trpljenja).

† **Križan Martin.** — **Sv. Trojica v Slov. Goricah.** Naš pokojni Križan Martin se je rodil pri Sv. Rupertu v Slov. gor. 22. sept. 1843 in se priženil v trojiško župnijo 11. febr. 1867. Dne 15 marca l. 1885. je stopil v Tretji red ter umrl 25. febr. 1939. V serafinskem redu je torej živel okoli 54 let, ko je dočakal visoko starost 95 let, 5 mesecev in 3 dni.

Rajnkega Križana so zlasti tri značilne lastnosti dičile v življenju: bil je dober vzgojitelj svojih otrok — ena hči je postala celo šolska sestra; bil je velik narodnjak — znan je njegov stalen rek: Bog in narod! a predvsem je bil vnet častilec Marijin — vodil je namreč čez 50 let romarje k Sv. Martinu pri Vurbergu v počeščenje Marije morske zvezde. (Marija z nagnjeno glavo in z zvezdo na levi rami). Da ne bi ugasnil spomin, zakaaj vodi svoje romarje vsako leto na zadnjo nedeljo meseca julija k Sv. Martinu jim je rajnki Križan kaj rad z živahno besedo pripovedoval mično zgodnico o tej Marijini božji poti. Dejal je, da se je ta Marijina podoba prvotno nahajala pri nekem kmetiču v Orehovcih (Gornja Radgona). Ob času črne kuge (1623, 1624 in 1625) pa so ljudje in živina povsod kar trumoma umirali, le pri tem kmetu je ostalo vse zdravo. Kaj so tedaj preostali storili? Sklenili so, da bodo šli s to podobo tako daleč in toliko časa v procesiji, dokler ne bo črna smrt prenehala. In katero pot so ubrali? Najprej so se napotili k Sv. Trojici, odtod k Sv. Rupertu; kajti tu je prenehala kositi črna smrt. Nato so podobo Matere božje z vso častjo postavili na oltar v cerkvi Sv. Martina, kjer se še dandanes pobožno časti. Vidite, je pokojni »vižar« zaključeval: Marija morska zvezda je tudi še današnji dan najboljša pomočnica zoper vse kužne bolezni, greh in smrt; le pobožno jo častimo in se ji prav zaupno priporočimo.

Tako je tedaj znal naš vrli tretjerednik, rajni Križan Martin, vporabiti okolnosti romanja, da je kolikor toliko zadostil svoji srčni potrebi označevati slavo Marijino. — O duša draga, počivaj v miru v božjem kraljestvu!

P. H.

† **Marija Kocbek** — **Gornja Radgona.** Umrla je dobra mati tretjerednica Marija Kocbek. Zlati redovni jubilej je že obhajala, saj je nosila redovno obleko že 54 let. Vzorna mati je vzgojila 7 otrok. Bila je tudi dolgo let zvesta naročnica Cvetja. Naj v miru počiva!

P a x
et bonum!

Mir in
vse dobro!

P. ANGELIK:

Prihaja čas, ko bo marsikateri, ki se še ni vpisal v Podporni odsek III. reda, prišel v leta starosti in onemoglosti. Ako ne bo imel tedaj dovolj prihrankov, da bi lahko od njih živel brez skrbi do smrti, ali ne bo imel dovolj velike pokojnine in ne bo našel sorodnikov, ki bi ga ljubeznivo sprejeli na stara leta, tedaj bo nastopila zanj beda in prosjačenje. Zelo nerodno mu bo tedaj odgovarjati na vprašanja: »Zakaj se pa nisi vpisal pravočasno v Podporni odsek III. reda? Sedaj bi bil lahko preskrbljen!«

Glavni pogoji za vpis v ta odsek so sledeči:

Kdor se hoče vpisati:

1. Mora biti ud III. reda in se zavezati, da vanj stopi tekom dveh let;
2. se mora preživljati z lastnim delom in ne sme biti odvisen od dobrote bližnjega;
3. ne sme biti star 40 let;
4. mora biti naročen na »Cvetje« ali se nanj naročiti.

Kdor potrebuje tiskovine za vpis ali želi kakega nadaljnega pojasnila, se lahko pisмено ali osebno obrne na »Pax et bonum«, »Podporni odsek III. reda«, v Ljubljani, Francišškanska pasaža. Osebno pa lahko tudi na »Župni urad Marijinega Oznanjenja v Ljubljani.«

1. Ali lahko plačujem za par mesecev za nazaj?

Že mnogokrat smo hoteli o tem napisati resne besede, toda vedno smo odlašali, ker smo vedeli, da nekateri res ne morejo plačevati stalnih prispevkov redno ali v naprej. Toda pri zaključevanju lanskega leta in pri pregledovanju kartoteke smo prišli na to, da nekatere članice morda hote ali ne hote zavlačujejo plačevanje mesečnih prispevkov. Res je, da je precej onih, ki imajo plačano za par let naprej, še več je seveda onih, ki redno plačujejo mesečne prispevke, toda razpasla se je navada, da nekateri plačujejo, kar za celo leto nazaj, pa mislijo, da je to Podpornemu odseku vseeno, kar pa ni res. Podporni odsek in z njimi združeno izplačevanje stalnih mesečnih zneskov, ki jih prejema že sedaj 120 članov in članic, je odvisen od rednega plačevanja mesečnih prispevkov. Priznamo sicer, da marsikateri član odnosno članica pride trenutno v zadrego, bodisi da oboli, ali da mora plačati zobozdravnika, ali da pomore svojim sorodnikom in do takih članov in članic mora imeti Podporni odsek obzira in jim dovoliti odlog plačila, ne da bi računal obresti. Toda nobenega obzira, nobeneda odloga pa ne smejo dobiti oni, ki brez potrebe zadržujejo stalne mesečne prispevke, ki imajo vso možnost, da bi prispevke lahko plačali, pa jih iz neznanih vzrokov raje zadržujejo doma. S takim delo-

vanjem škodujejo Podpornemu odseku, članom in članicam tega odseka in tudi samim sebi. Samim sebi že iz tega razloga, ker bodo morali odslej plačati obresti ki so pač glavni vir, iz katerega Podporni odsek vrši svoja izplačila. Kdorkoli bo brez opravičila zaostal s plačevanjem stalnih mesečnih prispevkov, bo moral plačati obresti. Torej kdor ne bo mogel plačati redno, mora pravočasno povedati razlog, zakaj ne more plačati. Krivično bi namreč bilo, da bi oni, ki vestno plačujejo stalne mesečne prispevke bili popolnoma enaki onim, ki nimajo razumevanja za redno plačevanje ter si prizadevajo na najrazličnejše načine, kako bi opravičili svoje škodljivo delovanje napram Podpornemu odseku. Upamo, da bodo to opozorilo upoštevali vsi tisti, ki se jih to tiče in ki so v zaostanku z plačilom mesečnih prispevkov.

2. Skupščina odnosno zbor Stavbne zadruga »Mirni dom« r. z. z o. z. v Ljubljani se vrši v nedeljo 7. aprila 1940 v dvorani Doma sv. Frančiška, Ljubljana VII. (Šiška), Černetova ulica št. 17. ob pol 6. uri zvečer, s sledečim dnevnim sporedom:

- 1.) Poročilo upravnega odbora.
- 2.) Poročilo nadzornega odbora.
- 3.) Odobritev računskega zaključka za poslovno leto 1939.
- 4.) Nadomestne volitve upravnega odbora.
- 5.) Nadomestne volitve nadzornega odbora.
- 6.) Slučajnosti.

Ako ob napovedani uri ne bi prišlo zadostno število zadružnikov, se vrši na istem mestu in z istim dnevnim redom pol ure pozneje druga skupščina, ki bo veljavno sklepala ne glede na število navzočih zadružnikov.

Vabite se k udeležbi!

Upravni odbor.

3. Predavanje o Podpornem odseku III. reda! V nedeljo, dne 28. aprila se bo vršilo ob 1/26 popoldan v dvorani Doma sv. Frančiška, Ljubljana VII. (Šiška) Černetova ul. št. 17. vsakoletno predavanje o namenih in ciljeh Podpornega odseka, o njegovem stanju itd.

Vsi, ki se zanimajo za Podporni odsek III. reda so na to predavanje iskreno vabljeni, in lahko privedejo s seboj tudi vse take, ki se za to lepo socialno ustanovo zanimajo.

Vstop prost!

Tretjerednik! Ali si že storil kaj za novo tretjeredno tiskarno? Kdor hitro da, dvakrat da! Odloči se, pa pošlji svoj prispevek! Izročiš ga lahko bližnjemu voditelju III. reda. — Nekateri tretjeredniki so v tem oziru zelo požrtvovalni.

Dobra tretjerednica, ki noče biti imenovana, je izročila v roke svojega voditelja 2000 dinarjev s pripombo: »Ne morem si misliti, da bi bil moj denar kje drugje boljše naložen, kot v naši tretjeredni tiskarni!« To je pravo umevanje in resnično Frančiškovo naziranje: ne samo sebi živeti, temveč tudi drugim koristiti. S katoliškim tiskom koristimo največ! Tretjeredniki! Darujte za svojo tiskarno!

Tudi srebrnino so nekateri prinesli. Zakaj se vam pomičejo doma predmeti, ki vam samo napotje delajo? Darujte jih za tiskarno: star srebrni denar, ali kaj drugega. Tudi kako zlato zaponko bi pogrešali. Vse skušajmo storiti, da pomagamo svoji tiskarni!

Ob 400 letnici jezuitskega reda je izdal Glasnik presv. Srca v slovenskem prevodu silno zanimivo pisano knjigo francoskega pisatelja Gaetana Bernovila: **J E Z U I T I**. To delo je napisal laik, ki je red gledal in opisal popolnoma svobodno, nepristransko in stvarno. Pisatelj govori o ustanovitelju reda sv. Ignaciju Lojolskem, o duhovnih vajah, iz katerih se je rodila Družba Jezusova, o uredbi reda in njenem plodonosnem apostolatu. Na koncu odkrije skrivnost jezuitskega uspeha.

Knjiga obsega 256 strani na finem papirju; je pa izredno poceni. Broširan izvod stane 15 din, po pošti 17 din; vezan izvod pa 22 din, po pošti 24 din. Naroča se pri upravi Glasnika, Ljubljana, Zrinjskega 9.

Se priporoča

Uprava Glasnika presv. Srca Jezusovega
Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.

DAROV I

Darovi za tiskarno: Po 2000 din: Neimenovana (po p. Odilu); po 200 din: Skupščina III. reda Dovje Mojstrana; po 160 din: Skupščina III. reda Laško; po 100 din: Neimenovana, Standehar Barbara, Neimenovana (po p. Odilu); po 86 din: Tretjerednice na Viču; po 60 din: Breznik Franc; po 50 din: Neimenovana, Skupščina III. reda Železniki, Kladnik Helena in Draksler Marija; po 40 din: Škrlec Jožefa, Neimenovana; po 30 din: Kranjc Ivanka; po 20 din: Glančnik dr. Josip, Krvina Marija, Košir Ivan, Neimenovana in Prudič Valentin in Marija; po 15 din: Cokl Janez, Notre Dame Ljubljana, Zakrajšek Matilda, Grčar Ivan, Kaplanija Prevalje, Tretjeredna skupščina Studeno, Serbinek Franc, Borštnik Franja, Cerar Cecilija in župni urad Kamna gorica; po 12 din: Župni urad Studeno; po 10 din: S. Pirc, Bister Frančiška, Prepeluh Jožefa, Grain Elizabeta, Janežič Franja, Neimenovana, župni urad Ortnek, Neimenovana, Skrlep Albina, Horvat Lovro; po 6 din: Frabec Angela, Lajmiš Ana; po 5 din: Černež Liza, Moder Elizabeta, Oblak Marija Goličnik Marija, Kramer Marija, Zlatolas Joško, Jagodar Mijo, Lesjak Drago, Zorič Krešimir, Kolenc Leopold, Cokl Ana, Marin Anica, Pintar Fani, Gregorač Ivana, Cvek Marija, Jalovec Marija, Kmeti Marijana, Vode Marija, Škober Neža, Mlakar Marija, Zvirč Pepca, Hoger Rina, Nagode Ivana, Bogataj Francka, Podlipec Neža, Drašler Ana, Capuder Ivana, Malešič Pavla, Ložar Jožefa, Arnež Marija, Svovljšak Frančiška, Stanko Marija, Kovač Marija, Miklavčič Rozalija, Neimenovana, Lah Antonija, Lavrenčič dr. Matija, Berlec Marija, Kovačič Ivan, Brmež Gera, Falež Martin, Čremošnik Tončka, Šega Antonija, Vavpotič Cecilija, Neimenovana, Mulec Marija, Porovne Frančiška, Bergant Marija, Zarnik Mihael, Neimenovana, Dečman Frančiška, Rott Sotard, Baudar Jožefa, Sagadin Minka, Vidmar Bogomila, Starc Katarina, Pucelj Čurle, Cesar Martin, Lapuh Viktorija, Zmarzlikar Marija; po 3 din: Perčič Doroteja, Železnik Marija, Kotnik Ida; po 2 din: Petrič Terezija, Trošt Frančiška, Nemanič Marija, Prijatelj Minka, Predovnik Marija, Komar Elizabeta, Kovče Justina, Viršek Ivana, Paj Marija, Višle Marija, Tratar Marija, Mihelič Jera, Ložar Marija.

Za frančiškanske misijone: Po 2840 din: III. red v Novem mestu; po 500 din: Neimenovani (po p. Angeliku); po 200 din: Standehar Barbara; po 100 din: Dijaška Marijina Kongregacija v Novem mestu, Neimenovana (za odkup zamor. otroka); po 50 din: Bole Marjeta; po 25 din: Grat Marija; po 20 din: Bogataj Frančiška, Neimenovana, dve neimenovani; po 10 din: Nagode Ivana, Rojc Ivanka, Skerlep Albina, Trebec Agata.

Za Armado sv. Križa: Po 131 din: Pibernik Marija; po 50 din: Kokalj Marijana; po 30 din: Hliš Jožefa; po 10 din: Jarc Pepca, Jarc Nežka, Uršič Magdalena Češnovar Frančiška; po 5 din: Naglišek Frančiška.

Za kruh sv. Antona: po 10 din: Neimenovani.

Za večno luč: Neimenovani (po p. Odilu) 20 din.

Novi naročniki: Lorber Rozalija, Ribnikar Ivana, Poljanec Marija, Janša S. Jožefa, Trina Marija, Krašovec Ivana, Klarič Elizabeta, Omahen Marija, Oražen Janko, župnik, Bernik Marija, Turk Marija.

ANTON SFILIGOJ

LJUBLJANA

Frančiškanska ulica, poleg frančiškanske cerkve

ima vedno na zalogi:

Devocijonalije:

Križe (razpela) lesene in kovinaste s podstavkom ali take, da se pritrdijo na steno. Poleg tega nudim primerne svečnike. — Kipe v višini od 20 cm do 150 in 200 cm. — Svetinjice iz aluminija in posrebrene (alpaka-srebro). — Rožne vence domačega izdelka. — P o d o b i c e, od din 8.— naprej, in druge nabožne predmete za darila.

Molitvenike, slike, pisarniške potrebščine:

Šolske zvezke, peresa, vse uradne listine, kuverte, črnila, risalno orodje, tuše, risarske glavne papirje, blagajniške in druge trgovske knjige, nalivna peresa, tintnike, pisalne garniture, pisemski papir itd.